

No. Φ09222/7529

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ D.M. ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΚΑΤΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΕΛΛΑΔΑΣ

(Αριθμός προσφυγής 47268/06)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

7 Νοεμβρίου 2013

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική υπό τις περιστάσεις που αναφέρονται στο Άρθρο 44§2 της Σύμβασης, αλλά ενδέχεται να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση D.M. και Άλλων κατά Πολωνίας και Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), συνεδριάζοντας σε Επιτροπή αποτελούμενη από τους:

Isabelle Berro-Lefevre, *Πρόεδρος,*

Elisabeth Steiner,

Khanlar Hajiyev,

Mirjana Lazarova Trajkovska,

Julia Laffranque,

Λίνο-Αλέξανδρο Σισιλιάνο,

Krzysztof Wojtyczek, *δικαστές,*

και τον Soren Nielsen, *Γραμματέα του Τμήματος,*

Αφού συνεδρίασε ιδιαιτέρως στις 15 Οκτωβρίου 2013,

Εκδίδει την κατωτέρω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει προσφυγής (υπ' αριθ. 47268/06) κατά της Πολωνικής Δημοκρατίας και της Ελληνικής Δημοκρατίας, η οποία κατατέθηκε στο Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών ("η Σύμβαση") από τρεις Πολωνούς υπηκόους, τον κ. D. M. ("πρώτος προσφεύγων"), τον κ. L. M. ("δεύτερος προσφεύγων") και τη μητέρα τους κα Β. Κ. ("τρίτη προσφεύγουσα") στις 10 Νοεμβρίου 2006. Στις 19 Οκτωβρίου 2009 ο δικηγόρος των προσφευγόντων ενημέρωσε το Δικαστήριο ότι η τρίτη προσφεύγουσα άλλαξε το όνομά της σε Β. Μ.

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπήθηκαν από τον κ. Z. Cichon, δικηγόρο Κρακοβίας. Η Πολωνική Κυβέρνηση ("Κυβέρνηση") εκπροσωπήθηκε από τον Πληρεξούσιό της κ. J. Wolasiewicz, τον οποίο διαδέχθηκε η κα. J. Chrzanowska, του Υπουργείου Εξωτερικών. Η Ελληνική Κυβέρνηση εκπροσωπήθηκε από τους εξουσιοδοτημένους εκπροσώπους του Πληρεξουσίου της, κα. Κ. Παρασκευοπούλου, κ. Ι. Μπακόπουλο και κα. Ζ. Χατζηπαύλου, του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Οι προσφεύγοντες ισχυρίστηκαν, συγκεκριμένα, παράβαση του Αρθρου 6§1 της Συνθήκης εκ μέρους της Πολωνίας και της Ελλάδας λόγω έλλειψης επαρκούς συνδρομής κατά τη διαδικασία διεκδίκησης διατροφής.

4. Στις 9 Σεπτεμβρίου 2011 η προσφυγή κοινοποιήθηκε στην Πολωνική και την Ελληνική Κυβέρνηση.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

ΟΙ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Οι προσφεύγοντες γεννήθηκαν το 1987, 1992 και 1968 αντίστοιχα. Όλοι Διαμένουν στην Κρακοβία.

A. Διαδικασία βάσει της Σύμβασης της Νέας Υόρκης για τη διεκδίκηση διατροφής για τον πρώτο προσφεύγοντα

6. Σε απροσδιόριστη ημερομηνία του 1988 ο πρώτος προσφεύγων, ο οποίος εκπροσωπείται από την τρίτη προσφεύγουσα, υπέβαλε στο Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας αίτηση βάσει της Σύμβασης της Νέας Υόρκης της 20ής Ιουνίου 1956 για τη Διεκδίκηση Διατροφής στην Αλλοδαπή (“Σύμβαση Νέας Υόρκης”) για τη διεκδίκηση διατροφής από τον πατέρα του, Π.Μ., Έλληνα υπήκοο. Ο πρώτος προσφεύγων ζήτησε από τις ελληνικές αρχές να εγείρουν δικαστικές διαδικασίες με σκοπό τη διεκδίκηση διατροφής και να εκτελέσουν οποιαδήποτε απόφαση εκδοθεί από τα ελληνικά δικαστήρια.

7. Στις 23 Μαρτίου 1988 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας, ενεργώντας ως Αρχή Διαβίβασης βάσει της Σύμβασης της Νέας Υόρκης, διαβίβασε την αίτηση στο Ελληνικό Υπουργείο Δικαιοσύνης (“Ελληνικό Υπουργείο”), το οποίο ενεργούσε ως Αρχή Λήψης Αιτημάτων.

8. Στις 13 Ιουλίου 1988 το Ελληνικό Υπουργείο ενημέρωσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ότι ο υπόχρεος κλήθηκε αλλά δεν παρέστη και ότι η υπόθεση παραπέμφθηκε στη Νομική Υπηρεσία του Υπουργείου Μακεδονίας-Θράκης για περαιτέρω ενέργειες.

9. Στις 5 Αυγούστου 1989 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας έστειλε επιστολή στο Ελληνικό Υπουργείο με την οποία ζητούσε πληροφορίες σχετικά με την πρόοδο που σημειώθηκε στη διεκδίκηση της

διατροφής. Φαίνεται ότι, ως απάντηση, το Ελληνικό Υπουργείο έστειλε εκ νέου την επιστολή του από 13 Ιουλίου 1988.

10. Στις 22 Ιανουαρίου 1990, ως απάντηση στο ερώτημα του Περιφερειακού Δικαστηρίου Κρακοβίας, η τρίτη προσφεύγουσα ενημέρωσε το δικαστήριο ότι ο πρώτος προσφεύγων δεν είχε λάβει διατροφή από τον υπόχρεο.

11. Στις 29 Ιανουαρίου 1990 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε από το Πολωνικό Υπουργείο Εξωτερικών να παρέμβει στην υπόθεση. Το Υπουργείο ζήτησε τη συνδρομή της Πολωνικής Πρεσβείας στην Αθήνα.

12. Στις 3 Σεπτεμβρίου 1990 η τρίτη προσφεύγουσα και ο Π.Μ. υπέγραψαν συμφωνία που όριζε ότι ο Π.Μ. θα κατέβαλε 10.000 δραχμές (29,35 ευρώ) ως διατροφή στον πρώτο προσφεύγοντα μηνιαίως για περίοδο δύο ετών.

13. Την 1^η Οκτωβρίου 1990 η τρίτη προσφεύγουσα ενημέρωσε εκ νέου το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ότι δεν είχε λάβει διατροφή από τον υπόχρεο.

14. Στις 2 Νοεμβρίου 1990, μετά από αίτημα που κατέθεσε ο πρώτος προσφεύγων, το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε εκ νέου από το Πολωνικό Υπουργείο Εξωτερικών να παρέμβει στη διαδικασία.

15. Στις 19 Δεκεμβρίου 1990 το Ελληνικό Υπουργείο ενημέρωσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ότι η τρίτη προσφεύγουσα προσέλαβε Έλληνα δικηγόρο για τη διαδικασία διαζυγίου και διατροφής. Κατά τη γνώμη του δικηγόρου, υπήρχαν καλές προοπτικές να επιτευχθεί φιλικός διακανονισμός στην υπόθεση. Συνεπώς, το Ελληνικό Υπουργείο έκρινε ότι δεν απαιτείτο παρέμβασή του στο σημείο αυτό. Ωστόσο, θα συνέχιζε να παρακολουθεί την κατάσταση και θα ενημέρωνε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας για περαιτέρω εξελίξεις. Η προσφεύγουσα αμφισβήτησε τον ισχυρισμό της Ελληνικής Κυβέρνησης ότι είχε προσλάβει δικηγόρο.

16. Στις 19 Νοεμβρίου 1992 ο Π.Μ. βεβαίωσε ενώπιον συμβολαιογράφου την πρόθεσή του να καταβάλει 10.000 δραχμές μηνιαίως

ως διατροφή στον πρώτο προσφεύγοντα έως ότου συμπληρώσει τα 18 έτη. Υποσχέθηκε επίσης να καταβάλει 260.000 δραχμές (763,02 ευρώ) για την περίοδο έως τις 31 Δεκεμβρίου 1992. Η μηνιαία διατροφή θα κατατίθετο σε λογαριασμό στην Εθνική Τράπεζα Ελλάδος. Η εν λόγω συμβολαιογραφική πράξη κηρύχθηκε εκτελεστή.

17. Στις 17 Φεβρουαρίου 1993 το Ελληνικό Υπουργείο ενημέρωσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ότι ο Π.Μ. είχε αναγνωρίσει την υποχρέωσή του να καταβάλει διατροφή στον πρώτο προσφεύγοντα. Ζήτησε από το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας να του παράσχει αρκετά πρόσθετα έγγραφα, συμπεριλαμβανομένου του πιστοποιητικού γέννησης του πρώτου προσφεύγοντα και πιστοποιητικό διαμονής του, προκειμένου να προβεί στη μεταφορά της διατροφής στην Πολωνία.

18. Στις 15 Νοεμβρίου 1993 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας απέστειλε τα ζητούμενα έγγραφα στο Ελληνικό Υπουργείο.

19. Το Ελληνικό Υπουργείο διαβίβασε τα ζητούμενα έγγραφα στη Νομική Υπηρεσία του Υπουργείου Μακεδονίας-Θράκης την 1^η Δεκεμβρίου 1993. Στις 24 Νοεμβρίου 1994 η εν λόγω αρχή ενημέρωσε το Ελληνικό Υπουργείο ότι ο υπόχρεος κατέθεσε 260.000 δραχμές σε τραπεζικό λογαριασμό στις 23 Νοεμβρίου 1992. Την ίδια ημερομηνία η εν λόγω αρχή ζήτησε από τον υπόχρεο να την ενημερώσει εάν είχε κάνει περαιτέρω καταβολές στο λογαριασμό. Ο υπόχρεος απάντησε ότι έκανε τις συμφωνημένες μηνιαίες καταβολές στο λογαριασμό και προσκόμισε σχετικά αποδεικτικά.

20. Στη διάρκεια της διαδικασίας διαζυγίου που άσκησε η τρίτη προσφεύγουσα κατά του Π.Μ., στις 7 Μαρτίου 1994 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας-Srodmiescie εξέδωσε προσωρινή εντολή η οποία επιδίκαζε διατροφή από τον Π.Μ. προς τον πρώτο προσφεύγοντα. Το δικαστήριο σημείωσε ότι ο Π.Μ. ήταν αγνώστου διαμονής. Στις 5 Ιανουαρίου 1995 το δικαστήριο αύξησε το ποσό της διατροφής.

21. Στις 19 Ιουλίου και τις 28 Σεπτεμβρίου 1994 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας έστειλε επιστολές στο Ελληνικό Υπουργείο ζητώντας πληροφορίες σχετικά με την πρόοδο της διαδικασίας. Φαίνεται ότι

δεν έλαβε απάντηση σε αυτές τις επιστολές. Στις 13 Μαΐου 1996 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας έστειλε νέο αίτημα για πληροφορίες. Σημείωσε ότι στις 2 Φεβρουαρίου 1995 το Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης εξέδωσε ερήμην απόφαση διαζυγίου, με την οποία λύθηκε ο γάμος της τρίτης προσφεύγουσας με τον Π.Μ.

22. Στις 11 Ιουλίου 1996 το Ελληνικό Υπουργείο ενημέρωσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ότι ο πρώτος προσφεύγων έλαβε 540.000 δραχμές (1.584,74 ευρώ) το Μάρτιο του 1995. Βάσει της συμφωνίας μεταξύ των συμβαλλομένων, το ποσό αυτό κάλυπτε την οφειλόμενη διατροφή για την περίοδο από 1^η Οκτωβρίου 1990 έως 31 Μαρτίου 1995.

23. Στις 19 Σεπτεμβρίου 1996 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ενημέρωσε την τρίτη προσφεύγουσα σχετικά με την επιστολή της 11^{ης} Ιουλίου 1996 και της ζήτησε να υποβάλλει σχόλια. Στις 31 Δεκεμβρίου 1996 η τρίτη προσφεύγουσα ενημέρωσε το δικαστήριο ότι το ποσό των 540.000 δραχμών κάλυπτε μόνο την περίοδο μεταξύ 1987 και 1990 και ότι σκόπευε να ασκήσει αγωγή για την μη εισπραχθείσα διατροφή από το 1987 έως το 1996.

24. Στις 17 Ιουνίου 1997 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας-Srodmiescie εξέδωσε ερήμην απόφαση με την οποία αύξησε το ποσό της διατροφής που έπρεπε να καταβάλει ο Π.Μ. στον πρώτο προσφεύγοντα.

25. Στις 5 Μαΐου 1998 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε τη συνδρομή του Ελληνικού Υπουργείου. Το δικαστήριο ενημέρωσε το Ελληνικό Υπουργείο για τη μοναδική πληρωμή που έκανε ο υπόχρεος το Μάρτιο του 1995. Το δικαστήριο ενημέρωσε επίσης το Ελληνικό Υπουργείο ότι είχαν εκδοθεί έως τότε τρεις ερήμην αποφάσεις στην Πολωνία, με τις οποίες διατασσόταν ο Π.Μ. να καταβάλει διατροφή, και ότι βάσει αυτών των αποφάσεων, ο πρώτος προσφεύγων μπόρεσε να λάβει υποκατάστατη διατροφή από το “Ταμείο Διατροφής” (*Fundusz Alimentacyjny*). Σε περίπτωση έλλειψης αντίδρασης από τον υπόχρεο, η τρίτη προσφεύγουσα θα έπρεπε να ζητήσει την εκτέλεση των πολωνικών

αποφάσεων στην Ελλάδα βάσει της διμερούς συμφωνίας. Δεν ελήφθη απάντηση σε αυτή την επιστολή από τις ελληνικές αρχές.

26. Στις 25 Ιουνίου 1999 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ενημέρωσε την τρίτη προσφεύγουσα ότι, προκειμένου να διεκδικήσει τη διατροφή που οφείλεται στον πρώτο προσφεύγοντα, έπρεπε να υποβάλλει αίτημα στο Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας για την αναγνώριση και εκτέλεση στην Ελλάδα των πολωνικών αποφάσεων που επιδίκαζαν τη διατροφή βάσει της Συμφωνίας της 24^{ης} Οκτωβρίου 1979 μεταξύ της Λαϊκής Δημοκρατίας της Πολωνίας και της Ελληνικής Δημοκρατίας για τη δικαστική συνδρομή σε αστικές και ποινικές υποθέσεις (“Συμφωνία του 1979”). Ο πρώτος προσφεύγων υπέβαλε το αίτημα αυτό στις 6 Ιουλίου 1999.

27. Στις 16 Νοεμβρίου 1999 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε τη συνδρομή του Πολωνικού Υπουργείου Εξωτερικών.

28. Στις 18 Απριλίου 2000 το Πολωνικό Υπουργείο Δικαιοσύνης ζήτησε από το Ελληνικό Υπουργείο να συνδράμει τον πρώτο προσφεύγοντα προκειμένου να επιτύχει την αναγνώριση και εκτέλεση στην Ελλάδα της ερήμην απόφασης του Περιφερειακού Δικαστηρίου Κρακοβίας-Srodmiescie της 17^{ης} Ιουνίου 1997.

29. Με την επιστολή του από 17 Ιουλίου 2000, το Ελληνικό Υπουργείο γνωστοποίησε στο Πολωνικό Υπουργείο Δικαιοσύνης την άρνησή του να ικανοποιήσει το αίτημα αναγνώρισης και εκτέλεσης της εν λόγω πολωνικής απόφασης. Το Ελληνικό Υπουργείο εξήγησε ότι το αίτημα δεν μπορούσε να ικανοποιηθεί λόγω του Άρθρου 26(δ) της Συμφωνίας του 1979. Η εν λόγω διάταξη όριζε ότι το αίτημα αναγνώρισης και εκτέλεσης μπορούσε να απορριφθεί στην Ελλάδα εάν τα ελληνικά δικαστήρια είχαν αποκλειστική δικαιοδοσία επί της υπόθεσης. Συνεπώς, το Ελληνικό Υπουργείο επέστρεψε το αίτημα, μαζί με ολόκληρη τη δικογραφία, στο Πολωνικό Υπουργείο Δικαιοσύνης.

30. Στις 22 Μαρτίου 2001 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας έστειλε επιστολή στο Ελληνικό Υπουργείο σημειώνοντας τη θέση του Ελληνικού Υπουργείου, την οποία εξέφρασε στην προηγούμενη επιστολή

του, και ζητώντας να προβεί επειγόντως στη διεκδίκηση της διατροφής που οφείλεται στον πρώτο προσφεύγοντα σύμφωνα με τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης.

31. Στις 9 Μαΐου 2001 το Ελληνικό Υπουργείο απάντησε επαναβεβαιώνοντας τη θέση που εξέφρασε στην επιστολή του από 17 Ιουλίου 2000 και επιβεβαιώνοντας ότι η όλη δικογραφία είχε επιστραφεί στο Πολωνικό Υπουργείο Δικαιοσύνης στις 17 Ιουλίου 2000.

32. Στις 15 Οκτωβρίου 2001 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας-Srodmiescie εξέδωσε νέα ερήμην απόφαση με την οποία αύξησε το ποσό της διατροφής προς τον πρώτο προσφεύγοντα.

33. Στις 14 Φεβρουαρίου 2002 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε από το Ελληνικό Υπουργείο Δικαιοσύνης πληροφορίες σχετικά με την πρόοδο της διαδικασίας και σχετικά με τις προοπτικές επιτυχούς διεκδίκησης της διατροφής. Στις 2 Ιουλίου 2002 το Ελληνικό Υπουργείο απάντησε στέλνοντας εκ νέου την επιστολή του από 9 Μαΐου 2001.

34. Στις 2 Αυγούστου 2002 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε από το Τμήμα Διεθνούς Δικαίου του Πολωνικού Υπουργείου Δικαιοσύνης (“Τμήμα Διεθνούς Δικαίου”) να του παράσχει νομικές συμβουλές σχετικά με τις περαιτέρω ενέργειες που ήταν απαραίτητες για τη διεκδίκηση της διατροφής που οφειλόταν στον πρώτο προσφεύγοντα.

35. Στις 25 Οκτωβρίου 2002 το Τμήμα Διεθνούς Δικαίου συμβούλευσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας να υποβάλει νέο αίτημα προς τις ελληνικές αρχές σύμφωνα με τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης. Παρατήρησε ότι οι προοπτικές επιτυχούς διεκδίκησης της διατροφής βάσει του αιτήματος που υπεβλήθη το 1988 ήταν πενιχρές, δεδομένης της έλλειψης κατάλληλης ανταπόκρισης από τις ελληνικές αρχές. Ενημέρωσε επίσης το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ότι δεν φαινόταν να υπάρχουν προσκόμματα προκειμένου ο πρώτος προσφεύγων να ζητήσει την αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης που εξέδωσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας στις 15 Οκτωβρίου 2001 απ’ ευθείας ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων, βάσει της Σύμβασης του Λουγκάνο

από 16 Σεπτεμβρίου 1988 περί της Δικαιοδοσίας και Εκτέλεσης Αποφάσεων σε Αστικές και Εμπορικές Υποθέσεις (“Σύμβαση Λουγκάνο”), εφ’ όσον πληρούνται οι προϋποθέσεις που ορίζει η εν λόγω σύμβαση.

36. Στις 6 Ιανουαρίου 2004 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας-Podgorze εξέδωσε άλλη μία ερήμην απόφαση, με την οποία αυξανόταν εκ νέου το ποσό της διατροφής που οφειλόταν στον πρώτο προσφεύγοντα.

37. Στις 11 Αυγούστου 2004 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας απέστειλε στις ελληνικές αρχές νέο αίτημα του πρώτου προσφεύγοντος βάσει της Σύμβασης της Νέας Υόρκης, με το οποίο ζητούσε από τις ελληνικές αρχές να διεκδικήσουν διατροφή για την περίοδο από τον Απρίλιο 1994 και εξής. Στην ίδια επιστολή, το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε επίσης από τις ελληνικές αρχές να αναγνωρίσουν και να εκτελέσουν την πολωνική απόφαση από 6 Ιανουαρίου 2004 σύμφωνα με τη Σύμβαση του Λουγκάνο.

38. Στις 10 Νοεμβρίου 2004 το Ελληνικό Υπουργείο ενημέρωσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ότι το αίτημά του για διεκδίκηση διατροφής σύμφωνα με τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης δεν μπορούσε να γίνει δεκτό επειδή, σύμφωνα με το Άρθρο 6(3) της εν λόγω Σύμβασης, εφαρμοστέο ήταν μόνο το ελληνικό ιδιωτικό διεθνές δίκαιο. Συνεπώς, το πολωνικό δικαστήριο που είχε εκδώσει την απόφαση με την οποία επικαζόταν διατροφή στον πρώτο προσφεύγοντα δεν είχε σχετική δικαιοδοσία, καθώς κατά το χρόνο άσκησης της αγωγής ο υπόχρεος είχε μόνιμη διαμονή στην Ελλάδα. Το Ελληνικό Υπουργείο επέστρεψε το όλο αίτημα, μαζί με όλα τα συνημμένα.

39. Στις 6 Δεκεμβρίου 2004 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε από το Τμήμα Διεθνούς Δικαίου νομική γνωμοδότηση σχετικά με την ορθότητα της θέσης του Ελληνικού Υπουργείου.

40. Στις 7 Ιανουαρίου 2005 το Τμήμα Διεθνούς Δικαίου δήλωσε ότι η θέση του Ελληνικού Υπουργείου δεν ήταν ορθή και ότι η Σύμβαση του Λουγκάνο, η οποία ήταν δεσμευτική τόσο για την Πολωνία όσο και για την Ελλάδα, δεν επέτρεπε στην Ελλάδα να επικαλείται την αποκλειστική

δικαιοδοσία των ελληνικών δικαστηρίων ως πρόσκομμα για την αναγνώριση και εκτέλεση πολωνικών αποφάσεων. Σημείωσε ότι η Σύμβαση του Λουγκάνο αντικατέστησε τη Συμφωνία του 1979. Το Τμήμα Διεθνούς Δικαίου σημείωσε επίσης ότι θα ήταν ίσως ταχύτερο ο πρώτος προσφεύγων να αποστείλει αίτημα αναγνώρισης και εκτέλεσης βάσει της Σύμβασης Λουγκάνο απ' ευθείας στο αρμόδιο δικαστήριο της Θεσσαλονίκης. Εναλλακτικά, συμβούλευσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας να υποβάλει εκ νέου το αίτημά του προς το Ελληνικό Υπουργείο Δικαιοσύνης.

41. Στις 6 Μαΐου 2005 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας απέστειλε νέο αίτημα αναγνώρισης και εκτέλεσης στην Ελλάδα της απόφασης που εξέδωσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας-Podgorze στις 6 Ιανουαρίου 2004 βάσει της Σύμβασης του Λουγκάνο. Στην ίδια επιστολή, υπενθύμισε στο Ελληνικό Υπουργείο το αίτημα που υπεβλήθη βάσει της Σύμβασης της Νέας Υόρκης και ζήτησε τη διεκδίκηση της διατροφής που οφείλεται από την ημερομηνία του πρώτου αιτήματος που υπεβλήθη το 1988. Δεν ελήφθη απάντηση στο αίτημα αυτό. Αφού ρωτήθηκε η πολωνική ταχυδρομική υπηρεσία, διαπιστώθηκε ότι η επιστολή επιδόθηκε στο Ελληνικό Υπουργείο στις 21 Ιουνίου 2005.

42. Εν τω μεταξύ, στις 23 Αυγούστου 2005 το Ελληνικό Υπουργείο απέστειλε το φάκελο του πρώτου προσφεύγοντα στο Νομικό Συμβούλιο του Κράτους προκειμένου να προβεί στην εκτέλεση της απόφασης που εξέδωσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας-Podgorze στις 6 Ιανουαρίου 2004. Την 1^η Σεπτεμβρίου 2005 το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους διαβίβασε την υπόθεση στη Νομική Υπηρεσία του Υπουργείου Μακεδονίας-Θράκης.

43. Στις 22 Δεκεμβρίου 2005 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας έστειλε νέα επιστολή προς το Ελληνικό Υπουργείο Δικαιοσύνης. Δεν ελήφθη απάντηση στην επιστολή αυτή.

44. Την 1^η Μαρτίου 2006 ο Πρόεδρος του Περιφερειακού Δικαστηρίου Κρακοβίας ζήτησε από την Πολωνική Πρεσβεία στην Αθήνα να παρέμβει στην υπόθεση.

45. Στις 5 Ιουνίου 2006 το Ελληνικό Υπουργείο ζήτησε από το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας πιστοποιητικό που να αποδεικνύει ότι

ο Π.Μ. είχε ενημερωθεί για το αίτημα με το οποίο άρχισε η διαδικασία που τελείωσε με την απόφαση της 6^{ης} Ιανουαρίου 2004. Αυτό το πιστοποιητικό ήταν απαραίτητο προκειμένου να ξεκινήσει η διαδικασία αναγνώρισης και εκτέλεσης βάσει της Σύμβασης του Λουγκάνο.

46. Στις 16 Αυγούστου 2006 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας απέστειλε τα ζητούμενα έγγραφα στο Ελληνικό Υπουργείο.

47. Σε διάφορες ημερομηνίες του 2007, μετά από αίτημα της τρίτης προσφεύγουσας, το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας βεβαίωσε ότι δεν είχε λάβει τη διατροφή που οφειλόταν στον πρώτο προσφεύγοντα. Η τρίτη προσφεύγουσα χρειαζόταν την επιβεβαίωση προκειμένου να λάβει υποκατάστατη διατροφή.

48. Στις 26 Ιανουαρίου 2007 οι ελληνικές αρχές υπέβαλαν αίτημα αναγνώρισης και εκτέλεσης της απόφασης της 6^{ης} Ιανουαρίου 2004 ενώπιον του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης. Η πρώτη δικάσιμος, που είχε οριστεί για 24 Απριλίου 2007, αναβλήθηκε για τις 18 Σεπτεμβρίου 2007.

49. Στις 23 Απριλίου 2007 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε από το Ελληνικό Υπουργείο περαιτέρω πληροφορίες σχετικά με την πρόοδο της διαδικασίας. Στις 26 Ιουλίου 2007 το Ελληνικό Υπουργείο απάντησε ότι το Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης θα εξέταζε την υπόθεση στις 18 Σεπτεμβρίου 2007.

50. Η ακροαματική διαδικασία που είχε οριστεί για τις 18 Σεπτεμβρίου 2007 αναβλήθηκε λόγω εκλογών. Μετά από αίτημα των ελληνικών αρχών, ορίστηκε δικάσιμος για τις 14 Δεκεμβρίου 2007, οπότε αναβλήθηκε λόγω των διαπραγματεύσεων φιλικού διακανονισμού μεταξύ των διαδίκων.

51. Στις 28 Νοεμβρίου 2007 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε από το Ελληνικό Υπουργείο ενημέρωση σχετικά με τα αποτελέσματα της ακροαματικής διαδικασίας.

52. Στις 9 Μαΐου 2008 το Ελληνικό Υπουργείο ενημέρωσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ότι στις 21 Μαρτίου 2008 η τρίτη προσφεύγουσα κατέληξε σε συμφωνία με τον Π.Μ. Βάσει των όρων της εν λόγω συμφωνίας, ο Π.Μ. θα κατέβαλε 9.700 ευρώ στον πρώτο

προσφεύγοντα σε οριστικό διακανονισμό των ποσών της διατροφής που είχε επιδικάσει το πολωνικό δικαστήριο έως τις 18 Αυγούστου 2005. Η τρίτη προσφεύγουσα δήλωσε ότι θα απέσυρε το αίτημά της για εκτέλεση της απόφασης της 6^{ης} Ιανουαρίου 2004.

53. Στις 8 Ιουνίου 2008 η τρίτη προσφεύγουσα δήλωσε ότι ο Π.Μ. εξόφλησε τα χρέη του έως το 2005 αλλά δεν είχε κάνει πληρωμές για την περίοδο μεταξύ 2005 και 2008 και ότι δεν κατέβαλε τις τρέχουσες δόσεις.

54. Στις 14 Σεπτεμβρίου 2008 η τρίτη προσφεύγουσα δήλωσε ότι ο Π.Μ. εξόφλησε μέρος του χρέους του για την περίοδο μεταξύ 2005 και 2008 (3.000 ευρώ) αλλά δεν είχε καταβάλει τόκο.

55. Στις 16 Ιανουαρίου 2009 η τρίτη προσφεύγουσα ενημέρωσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ότι μπορούσε να κλείσει την υπόθεση. Στις 12 Φεβρουαρίου 2009 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας έκλεισε την υπόθεση. Το εν λόγω δικαστήριο ενημέρωσε το Ελληνικό Υπουργείο ότι τερματίστηκε η διαδικασία διεκδίκησης σύμφωνα με τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης.

B. Διαδικασία στην Πολωνία βάσει του Νόμου του 2004 από τον πρώτο προσφεύγοντα

56. Στις 29 Αυγούστου 2007 ο πρώτος προσφεύγων υπέβαλε αγωγή βάσει του Νόμου της 17^{ης} Ιουνίου 2004 περί αγωγών για παραβίαση του δικαιώματος για δίκη εντός ευλόγου διαστήματος (“Νόμος του 2004”). Ισχυρίστηκε ότι η διάρκεια της διαδικασίας για τη διεκδίκηση της διατροφής, που ξεκίνησε η μητέρα του το 1988 εκ μέρους του βάσει της Σύμβασης της Νέας Υόρκης, ήταν υπερβολική. Ζήτησε επίσης αποζημίωση ύψους 10.000 ζλότν Πολωνίας (PLN). Ο προσφεύγων εξήγησε ότι δεν κατάφερε να διεκδικήσει διατροφή από τον πατέρα του, παρά το γεγονός ότι είχαν εκδοθεί αρκετές αποφάσεις που επιδίκαζαν διατροφή στην Πολωνία και παρά τις επανειλημμένες προσπάθειες του Περιφερειακού Δικαστηρίου Κρακοβίας να παρέμβει ενώπιον των ελληνικών αρχών.

57. Στις 9 Οκτωβρίου 2007 το Εφετείο Κρακοβίας απέρριψε την αγωγή του προσφεύγοντος. Υπενθύμισε ότι η απλή αναφορά στη συνολική διάρκεια της διαδικασίας δεν επαρκούσε για να εξαχθεί συμπέρασμα ότι η

διάρκεια ήταν υπερβολική και ότι ο προσφεύγων δεν είχε προσδιορίσει επαρκώς τις παραλείψεις ή καθυστερήσεις που αποδίδονται στο κατώτερο δικαστήριο. Παρατήρησε επίσης ότι, σε κάθε περίπτωση, ο ρόλος του Περιφερειακού Δικαστηρίου ως Αρχή Διαβίβασης στη διαδικασία βάσει της Σύμβασης της Νέας Υόρκης περιοριζόταν απλώς στην εκτέλεση τεχνικών και οργανωτικών εργασιών, τις οποίες εκτέλεσε δεόντως το Περιφερειακό Δικαστήριο.

Γ. Διαδικασία για τη διεκδίκηση διατροφής για το δεύτερο προσφεύγοντα

58. Στις 6 Ιανουαρίου 2004 ο Υ.Μ., Έλληνας υπήκοος, κηρύχθηκε πατέρας του δεύτερου προσφεύγοντος από το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας-Podgorze. Διατάχθηκε επίσης να καταβάλει μηνιαία διατροφή ύψους PLN 900.

59. Στις 26 Απριλίου 2005 ο δεύτερος προσφεύγων, ο οποίος εκπροσωπείτο από τη μητέρα του, υπέβαλε στο Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας αίτημα διεκδίκησης διατροφής από τον Υ.Μ. βάσει της Σύμβασης της Νέας Υόρκης. Ζητούσε από τις ελληνικές αρχές να εξασφαλίσουν φιλικό διακανονισμό της υπόθεσης ή, εναλλακτικά, να ξεκινήσουν δικαστική διαδικασία με σκοπό τη διεκδίκηση της διατροφής και να εκτελέσουν οποιαδήποτε σχετική απόφαση εκδοθεί από τα ελληνικά δικαστήρια.

60. Με την επιστολή της 12^{ης} Μαΐου 2005 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε από την προσφεύγουσα να διορθώσει το αίτημά της, ιδίως επισυνάπτοντας τα απαιτούμενα έγγραφα.

61. Στις 7 Ιουνίου 2005 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας, ενεργώντας ως Αρχή Διαβίβασης σύμφωνα με τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης, διαβίβασε το αίτημα του δεύτερου προσφεύγοντος στο Ελληνικό Υπουργείο, το οποίο ενεργούσε ως Αρχή Λήψης Αιτημάτων.

62. Στις 10 Νοεμβρίου 2005 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε από το Ελληνικό Υπουργείο να επιβεβαιώσει την παραλαβή της αίτησης που υπέβαλε ο δεύτερος προσφεύγων. Φαίνεται ότι δεν υπήρξε απάντηση στο αίτημα αυτό. Μετά από ερώτημα προς την

πολωνική ταχυδρομική υπηρεσία, διαπιστώθηκε ότι το αίτημα επιδόθηκε στο Ελληνικό Υπουργείο στις 28 Ιουλίου 2005.

63. Στις 10 Νοεμβρίου 2005 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας εξέδωσε πιστοποιητικό για την τρίτη προσφεύγουσα το οποίο βεβαίωσε ότι δεν είχε λάβει τη διατροφή που οφειλόταν στον δεύτερο προσφεύγοντα. Το πιστοποιητικό ήταν απαραίτητο προκειμένου να διεκδικήσει υποκατάστατη διατροφή από το Ταμείο Διατροφής.

64. Την 1^η Μαρτίου 2006 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε τη συνδρομή της Πολωνικής Πρεσβείας στην Αθήνα. Απαντώντας, στις 17 Μαΐου 2006 η Πολωνική Πρεσβεία ενημέρωσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ότι το Ελληνικό Υπουργείο είχε ξεκινήσει τη διαδικασία διεκδίκησης της διατροφής που οφειλόταν στο δεύτερο προσφεύγοντα. Η Πρεσβεία ενημέρωσε επίσης το δικαστήριο ότι η εκδίκαση ενώπιον του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, που είχε αρχικά οριστεί για τις 24 Μαρτίου 2006, είχε αναβληθεί για 26 Μαΐου 2006.

65. Στις 28 Αυγούστου 2006 και τις 23 Απριλίου 2007 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε από το Ελληνικό Υπουργείο ενημέρωση για την έκβαση της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου της Θεσσαλονίκης.

66. Στις 22 Ιανουαρίου και τις 23 Απριλίου 2007 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε από την Πολωνική Πρεσβεία στην Αθήνα να ρωτήσει τις ελληνικές αρχές σχετικά με την πρόοδο της διαδικασίας.

67. Στις 18 Σεπτεμβρίου 2007 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας απέστειλε το φάκελο που αφορούσε την υπόθεση του δεύτερου προσφεύγοντος στο Τμήμα Διεθνούς Δικαίου, ζητώντας τη συνδρομή του.

68. Στις 16 Νοεμβρίου 2007 το Τμήμα Διεθνούς Δικαίου επέστρεψε το φάκελο στο Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας, ενημερώνοντάς το ότι ο δεύτερος προσφεύγων θα έπρεπε να απευθύνει απ' ευθείας στις ελληνικές αρχές αίτημα προκειμένου να του δοθεί αντίγραφο της απόφασης που είχε προφανώς εκδοθεί για την υπόθεσή του από το ελληνικό δικαστήριο. Στις 29 Νοεμβρίου 2007 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας διαβίβασε την επιστολή του Τμήματος Διεθνούς Δικαίου στην τρίτη προσφεύγουσα.

69. Στις 4 Απριλίου 2008 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε από το Ελληνικό Υπουργείο ενημέρωση σχετικά με τις περαιτέρω ενέργειες που έγιναν για τη διεκδίκηση της διατροφής. Έστειλε εκ νέου αντίγραφο του αρχικού αιτήματος για τη διεκδίκηση διατροφής από τον Υ.Μ. και ζήτησε τη συνδρομή του Ελληνικού Υπουργείου καθώς ο Υ.Μ. δεν καταβάλει τη διατροφή που οφείλεται στον δεύτερο προσφεύγοντα από το 1995. Την ίδια ημέρα, το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε από την Πολωνική Πρεσβεία στην Αθήνα να παρέμβει στην υπόθεση.

70. Στις 20 Μαΐου 2008 το Ελληνικό Υπουργείο ενημέρωσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ότι του είχε ήδη στείλει την απόφαση του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης της 23^{ης} Απριλίου 2007 (βλ. παράγραφο 97 κατωτέρω). Ζήτησε επίσης από το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας πρόσθετες πληροφορίες σχετικά με την περιουσιακή κατάσταση του εναγομένου, εν όψει της εκτέλεσης της απόφασης στην Ελλάδα. Το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας απάντησε στο Ελληνικό Υπουργείο ότι η απόφαση του Πρωτοδικείου Αθηνών που εκδόθηκε στις 23 Απριλίου 2007 επί της υπόθεσης της τρίτης προσφεύγουσας δεν αφορούσε διατροφή του δεύτερου προσφεύγοντος. Συνεπώς, ζήτησε από το Ελληνικό Υπουργείο να προβεί στη διεκδίκηση της διατροφής που όφειλε ο Υ.Μ. στον δεύτερο προσφεύγοντα.

71. Στην απάντησή του από 26 Ιουνίου 2008, το Ελληνικό Υπουργείο ενημέρωσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ότι η πολωνική απόφαση που διέτασσε τον Υ.Μ. να καταβάλει διατροφή στον δεύτερο προσφεύγοντα ήταν απόφαση που εκδόθηκε ερήμην του Υ.Μ. Συνεπώς, το Ελληνικό Υπουργείο ζήτησε από το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας έγγραφα που αποδείκνυαν ότι είχαν γίνει σεβαστά τα δικαιώματα του Υ.Μ. ως εναγομένου στη διαδικασία ενώπιον των πολωνικών δικαστηρίων, όπως απαιτεί το Άρθρο 23(β) της Συμφωνίας του 1979. Στις 4 Ιουλίου 2008 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας απέστειλε τα ζητούμενα έγγραφα στο Ελληνικό Υπουργείο.

72. Την 1^η Σεπτεμβρίου 2008 το Ελληνικό Υπουργείο διαβίβασε την υπόθεση στο Νομικό Συμβούλιο του Κράτους ως αρμόδια αρχή για την

έναρξη της διαδικασίας σύμφωνα με τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης. Στη συνέχεια, η υπόθεση διαβιβάστηκε στη Νομική Υπηρεσία του Υπουργείου Μακεδονίας-Θράκης για περαιτέρω ενέργειες.

73. Στις 3 Απριλίου 2009 το Ελληνικό Υπουργείο, ενεργώντας ως Αρχή Λήψης Αιτημάτων, υπέβαλε αίτημα προς το Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης για την εκτέλεση της απόφασης που εξέδωσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας-Podgorze στις 6 Ιανουαρίου 2004.

74. Στις 11 Δεκεμβρίου 2009 το Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης εξέδωσε την απόφασή του, με την οποία απορρίφθηκε το αίτημα. Το δικαστήριο έκρινε ότι το Υπουργείο δεν είχε δικαίωμα υποβολής του αιτήματος επειδή η Σύμβαση της Νέας Υόρκης δεν εφαρμοζόταν στην υπόθεση αυτή. Έκρινε ότι ο Κανονισμός 44/2001/EK του Συμβουλίου είχε εφαρμογή στην υπόθεση και ότι, συνεπώς, ο δεύτερος προσφεύγων είχε δικαίωμα υποβολής αιτήματος εκτέλεσης. Δεν είναι σαφές εάν το Υπουργείο άσκησε έφεση κατά της απόφασης.

75. Εν τω μεταξύ, στις 17 Απριλίου 2008 η τρίτη προσφεύγουσα υπέβαλε αίτημα ενώπιον του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης για την αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης που εξέδωσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας-Podgorze στις 6 Ιανουαρίου 2004. Το δικαστήριο εξέδωσε απόφαση στις 27 Μαΐου 2009, με την οποία απέρριψε το αίτημα της τρίτης προσφεύγουσας. Έκρινε ότι ο εναγόμενος, Υ.Μ., δεν είχε ενημερωθεί ορθώς για τη διαδικασία στην Πολωνία και, ως εκ τούτου, δεν μπορούσε να υπερασπίσει τα συμφέροντά του κατά τη διαδικασία. Το δικαστήριο έκρινε ότι η κλήση για να παραστεί ο Υ.Μ. κατά τη δικάσιμο της 14^{ης} Ιουλίου 2003 επιδόθηκε στις 20 Σεπτεμβρίου 2003, δηλαδή αφού είχε διεξαχθεί η ακροαματική διαδικασία. Η τρίτη προσφεύγουσα άσκησε έφεση.

76. Σύμφωνα με έγγραφο από 1^η Δεκεμβρίου 2009 που συνέταξε δικαστής από το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας-Podgorze, τα δικαιώματα του Υ.Μ. έγιναν πλήρως σεβαστά κατά τη διαδικασία που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης από το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας-Podgorze στις 6 Ιανουαρίου 2004. Ο δικαστής σημείωσε ότι το

αίτημα του δεύτερου προσφεύγοντος υπεβλήθη στις 20 Φεβρουαρίου 2003 και ότι η πρώτη δικάσιμος είχε οριστεί για τις 14 Ιουλίου 2003. Η εκδίκαση αναβλήθηκε κατά την εν λόγω δικάσιμο, καθώς δεν εμφανίστηκε ο Υ.Μ. και το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας-Podgorze δεν είχε αποδείξει ότι το αίτημα είχε επιδοθεί στον εναγόμενο. Αφού το δικαστήριο ενημερώθηκε ότι το αίτημα επιδόθηκε στον Υ.Μ. στις 20 Σεπτεμβρίου 2003, όρισε δικάσιμο για τις 6 Ιανουαρίου 2004. Κατά την ημερομηνία αυτή, το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας-Podgorze εκδίκασε την υπόθεση και εξέδωσε απόφαση ερήμην. Η απόφαση μεταφράστηκε και επιδόθηκε στον Υ.Μ. στις 21 Σεπτεμβρίου 2004. Ενημερώθηκε ότι θα μπορούσε να υποβάλει ένσταση κατά της ερήμην απόφασης εντός επτά ημερών από την επίδοση, αλλά δεν αντέδρασε.

77. Ορίστηκε δικάσιμο ενώπιον του Εφετείου Θεσσαλονίκης για τις 17 Μαΐου 2010. Ωστόσο, η εκδίκαση αναβλήθηκε λόγω βομβιστικής επίθεσης στο δικαστήριο της Θεσσαλονίκης αρκετές ημέρες πριν από την ημερομηνία αυτή. Στη νέα δικάσιμο της υπόθεσης, 8 Νοεμβρίου 2010, η εκδίκαση αναβλήθηκε εκ νέου λόγω των τοπικών εκλογών που θα γίνονταν μεταξύ 3 και 12 Νοεμβρίου 2010.

78. Στις 10 Ιουνίου 2011 το Εφετείο Θεσσαλονίκης απέρριψε την έφεση της τρίτης προσφεύγουσας. Διατήρησε σε ισχύ τη διαπίστωση του κατώτερου δικαστηρίου ότι τα δικαιώματα του Υ.Μ. να συμμετάσχει στη διαδικασία και να υπερασπίσει τα συμφέροντά του δεν είχαν γίνει σεβαστά. Συνεπώς, η αναγνώριση της απόφασης θα ήταν αντίθετη προς τη δημόσια τάξη.

79. Φαίνεται ότι η τρίτη προσφεύγουσα δεν άσκησε έφεση ενώπιον του Ακυρωτικού Δικαστηρίου.

80. Στις 17 Απριλίου 2008 η τρίτη προσφεύγουσα είχε ασκήσει αγωγή ενώπιον του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης κατά του Υ.Μ. για διατροφή εκ μέρους του δεύτερου προσφεύγοντος. Η διαδικασία ανεστάλη όσο εκκρεμούσε η έκβαση της διαδικασίας για την αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης της 6^{ης} Ιανουαρίου 2004.

Δ. Διαδικασία στην Πολωνία σύμφωνα με το Νόμο του 2004 από το δεύτερο προσφεύγοντα

81. Στις 18 Ιουλίου 2008 ο δεύτερος προσφεύγων, που εκπροσωπείται από τη μητέρα του, άσκησε αγωγή σύμφωνα με το Νόμο του 2004. Ισχυρίστηκε ότι η διάρκεια της διαδικασίας διεκδίκησης διατροφής που είχε ασκήσει στις 29 Απριλίου 2005 βάσει της Σύμβασης της Νέας Υόρκης ήταν υπερβολική. Διεκδίκησε επίσης αποζημίωση ύψους PLN 10.000.

82. Στις 27 Αυγούστου 2008 το Εφετείο Κρακοβίας απέρριψε την αγωγή του προσφεύγοντος. Το δικαστήριο παρατήρησε ότι ο δεύτερος προσφεύγων είχε υποβάλει το αίτημά του για διεκδίκηση διατροφής σύμφωνα με τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης στις 29 Απριλίου 2005. Σημείωσε ότι το αρχικό αίτημα δεν ήταν πλήρες και έπρεπε να διορθωθεί από τον δεύτερο προσφεύγοντα πριν διαβιβαστεί στο Ελληνικό Υπουργείο Δικαιοσύνης. Το Εφετείο έκρινε ότι η διαβίβαση των εγγράφων έγινε χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση. Έκρινε επίσης ότι, στη διαδικασία βάσει της Σύμβασης της Νέας Υόρκης, το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας είχε ενεργήσει απλώς ως Αρχή Διαβίβασης και, με την ιδιότητα αυτή, δεν μπορούσε να ασκήσει επιρροή στην ταχύτητα διεκδίκησης της διατροφής εκ μέρους των ελληνικών αρχών. Επίσης, το Εφετείο έκρινε ότι το Περιφερειακό Δικαστήριο, αν και δεν είχε σχετική υποχρέωση εκ νόμου, προσπάθησε αρκετές φορές να παρέμβει στη διαδικασία αποστέλλοντας υπενθυμιστικές επιστολές στις ελληνικές αρχές και ζητώντας τη συνδρομή της Πολωνικής Πρεσβείας στην Αθήνα. Συνεπώς, το Εφετείο έκρινε ότι το Περιφερειακό Δικαστήριο δεν μπορούσε να θεωρηθεί υπεύθυνο για τη συνολική διάρκεια της διαδικασίας και απέρριψε την αγωγή του δεύτερου προσφεύγοντος, αρνούμενο να του επιδικάσει αποζημίωση.

Ε. Διαδικασία αναγνώρισης και εκτέλεσης στην Ελλάδα της απόφασης του πολωνικού δικαστηρίου που επιδίκαζε διατροφή στην τρίτη προσφεύγουσα

83. Στις 23 Δεκεμβρίου 2002 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας εξέδωσε απόφαση διαζυγίου ερήμην, με την οποία λύθηκε ο

γάμος της τρίτης προσφεύγουσας με τον Έλληνα υπήκοο Υ.Μ. και διατάχθηκε ο Υ.Μ. να της καταβάλει διατροφή.

84. Στις 24 Φεβρουαρίου 2003 η τρίτη προσφεύγουσα υπέβαλε αίτημα προς το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας για τη διεκδίκηση διατροφής από τον Υ.Μ. σύμφωνα με τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης. Στο αίτημά της, ζήτησε από τις ελληνικές αρχές να εξασφαλίσουν φιλικό διακανονισμό της υπόθεσης ή, εναλλακτικά, να ξεκινήσουν διαδικασία με σκοπό τη διεκδίκηση διατροφής και την αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης της 23^{ης} Δεκεμβρίου 2002.

85. Στις 24 Μαρτίου 2003 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε από την τρίτη προσφεύγουσα να διορθώσει το αίτημά της επισυνάπτοντας τα απαιτούμενα έγγραφα. Στις 18 Αυγούστου 2003 το δικαστήριο διαβίβασε το αίτημα στο Ελληνικό Υπουργείο.

86. Στις 25 Νοεμβρίου 2003 το Υπουργείο Δικαιοσύνης έστειλε το φάκελο της προσφεύγουσας στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης προκειμένου να προβεί στην εκτέλεση της διεκδίκησης διατροφής από τον Υ.Μ. Οι προσπάθειες να κληθεί ο Υ.Μ. αποδείχτηκαν ανεπιτυχείς. Στις 9 Φεβρουαρίου 2004 το Ελληνικό Υπουργείο διαβίβασε τη δικογραφία στο Νομικό Συμβούλιο του Κράτους με σκοπό να ξεκινήσει η διαδικασία εκτέλεσης σύμφωνα με τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης. Στη συνέχεια, η υπόθεση παραπέμφθηκε στη Νομική Υπηρεσία του Υπουργείου Μακεδονίας-Θράκης για περαιτέρω ενέργειες.

87. Εν τω μεταξύ, στις 7 Φεβρουαρίου 2004 η τρίτη προσφεύγουσα, Παντρεύτηκε τον Σ.Κ. Σύμφωνα με την Πολωνική Κυβέρνηση, βάσει του Άρθρου 60§3 του Πολωνικού Κώδικα Οικογένειας και Κηδεμονίας, η υποχρέωση του Υ.Μ. να καταβάλει διατροφή στην τρίτη προσφεύγουσα έπαυσε λόγω της πράξης αυτής. Η προσφεύγουσα προσέβαλε αυτό τον ισχυρισμό της Πολωνικής Κυβέρνησης.

88. Στις 23 Απριλίου 2004 το Ελληνικό Υπουργείο ζήτησε από το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας αποδείξεις ότι είχε επιδοθεί κλήση στον Υ.Μ. για τη διαδικασία ενώπιον του Περιφερειακού Δικαστηρίου Κρακοβίας.

89. Στις 10 Αυγούστου 2004 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας έστειλε το ζητούμενο έγγραφο στο Ελληνικό Υπουργείο, παρατηρώντας ότι του το είχε ήδη στείλει στις 18 Αυγούστου 2003, μαζί με το αρχικό αίτημα διεκδίκησης διατροφής.

90. Στις 20 Οκτωβρίου 2004 οι ελληνικές αρχές άσκησαν αγωγή κατά του Υ.Μ. ενώπιον του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης προκειμένου να αναγνωριστεί και να εκτελεστεί η απόφαση που εξέδωσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας στις 23 Δεκεμβρίου 2002.

91. Στις 24 Ιανουαρίου 2005 το Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης αποφάσισε να αναβάλει την εκδίκαση προκειμένου να επαληθεύσει εάν το ζήτημα αυτό ήταν ήδη αντικείμενο άλλης οριστικής απόφασης που αφορούσε τους ίδιους διαδίκους.

92. Στις 10 Μαρτίου 2005, τις 30 Αυγούστου 2005 και τις 12 Ιανουαρίου 2006 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε από το Ελληνικό Υπουργείο ενημέρωση σχετικά με την πρόοδο της διαδικασίας. Φαίνεται ότι δεν έλαβε απάντηση στα ερωτήματα αυτά.

93. Στις 12 Ιανουαρίου 2006 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε τη συνδρομή της Πολωνικής Πρεσβείας στην Ελλάδα.

94. Η δίκη ενώπιον του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, που είχε οριστεί για τις 24 Μαρτίου 2006, αναβλήθηκε. Η δίκη πραγματοποιήθηκε στις 26 Μαΐου 2006. Στις 23 Ιουλίου 2006 το δικαστήριο αποφάσισε να αναβάλει την εκδίκαση για τον ίδιο λόγο όπως προηγουμένως (βλ. παράγραφο 91 ανωτέρω). Η επόμενη δικάσιμος που ορίστηκε για τις 20 Φεβρουαρίου 2007 αναβλήθηκε. Η δίκη πραγματοποιήθηκε στις 9 Μαρτίου 2007. Δύο φορές στη διάρκεια της διαδικασίας, οι ελληνικές αρχές υπέβαλαν αίτημα ενώπιον του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης για ορισμό δικασίμου για την υπόθεση.

95. Στις 4 Ιουλίου 2006 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε από το Ελληνικό Υπουργείο ενημέρωση για την έκβαση της δίκης ενώπιον του δικαστηρίου της Θεσσαλονίκης. Καθώς δεν ελήφθη απάντηση στο αίτημα αυτό, στις 8 Ιανουαρίου 2007 το Περιφερειακό Δικαστήριο

Κρακοβίας ζήτησε από την Πολωνική Πρεσβεία στην Αθήνα να ρωτήσει τις ελληνικές αρχές σχετικά με την έκβαση της διαδικασίας.

96. Στις 12 Φεβρουαρίου 2007 το Ελληνικό Υπουργείο ενημέρωσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας σχετικά με τις εξελίξεις της υπόθεσης.

97. Στις 23 Απριλίου 2007 το Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης εξέδωσε απόφαση με την οποία αναγνώρισε την ετυμηγορία διαζυγίου που εξέδωσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας στις 23 Δεκεμβρίου 2002 ως εκτελεστή στην Ελλάδα. Στις 4 Ιουλίου 2007 το Ελληνικό Υπουργείο έστειλε αντίγραφο της απόφασης στο Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας.

98. Στις 14 Σεπτεμβρίου 2007 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε από το Πολωνικό Υπουργείο Δικαιοσύνης νομικές συμβουλές σχετικά με τις περαιτέρω ενέργειες που ήταν απαραίτητες για τη διεκδίκηση της διατροφής που οφείλεται στην τρίτη προσφεύγουσα. Στις 16 Νοεμβρίου 2007 το Πολωνικό Υπουργείο πρότεινε περαιτέρω συνεργασία με το Ελληνικό Υπουργείο και υπογράμμισε ότι το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ενεργούσε μόνο ως Αρχή Διαβίβασης.

99. Στις 29 Νοεμβρίου 2007 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ενημέρωσε την τρίτη προσφεύγουσα ότι θα έπρεπε να αναθέσει τη διαδικασία εκτέλεσης στην Ελλάδα σε Έλληνα δικηγόρο. Το δικαστήριο την ενημέρωσε επίσης ότι η διαδικασία στην υπόθεσή της θα αναβαλλόταν προσωρινά όσο εκκρεμούσε η έκβαση της διαδικασίας εκτέλεσης στην Ελλάδα.

100. Στις 18 Απριλίου 2008 αντίγραφο της απόφασης της 23^{ης} Απριλίου 2007 επιδόθηκε στον Υ.Μ., μαζί με διαταγή πληρωμής 36.332,96 ευρώ.

101. Στις 20 Μαΐου 2008 το Ελληνικό Υπουργείο ζήτησε από το Πολωνικό Υπουργείο πληροφορίες σχετικά με την περιουσιακή κατάσταση του Υ.Μ. στην Ελλάδα. Απαντώντας, η τρίτη προσφεύγουσα ενημέρωσε ότι τα περιουσιακά στοιχεία του Υ.Μ. περιλάμβαναν τρεις ταβέρνες στη

Χαλάστρα και τη Θεσσαλονίκη, ένα σπίτι στη Χαλάστρα, ένα διαμέρισμα στη Θεσσαλονίκη και αρκετά αυτοκίνητα και μοτοσυκλέτες.

102. Στις 12 Ιουνίου 2008 το Ελληνικό Υπουργείο ενημέρωσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ότι είχε αρχίσει η διαδικασία εκτέλεσης κατά του Υ.Μ. βάσει της απόφασης του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης της 23^{ης} Απριλίου 2007 και ότι περιουσιακά στοιχεία του Υ.Μ. θα δημεύονταν και θα εκπλειστηριάζονταν.

103. Στη συνέχεια, διοργανώθηκαν τρεις πλειστηριασμοί για την πώληση δύο διαμερισμάτων του Υ.Μ. στη Θεσσαλονίκη (στις 17 Σεπτεμβρίου 2008, τις 14 Ιανουαρίου 2009 και τις 25 Φεβρουαρίου 2009). Ωστόσο, δεν είχαν αποτέλεσμα, καθώς δεν υπήρχαν πλειοδότες.

104. Στις 3 Απριλίου 2009 οι ελληνικές αρχές ζήτησαν από το Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης να ορίσει κατώτερη τιμή για τα δύο διαμερίσματα προκειμένου να διευκολυνθεί ο πλειστηριασμός. Στις 15 Ιουλίου 2009 το δικαστήριο έκανε εν μέρει δεκτό το αίτημα και όρισε την τιμή στα 48.000 ευρώ και 44.000 ευρώ, αντίστοιχα. Οι δύο πλειστηριασμοί που έγιναν την 1^η και 16^η Σεπτεμβρίου 2009 δεν είχαν αποτέλεσμα λόγω έλλειψης πλειοδοτών.

105. Στις 14 Φεβρουαρίου 2011 οι ελληνικές αρχές υπέβαλαν αίτημα προς το Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης προκειμένου να εξουσιοδοτήσει την πώληση δύο διαμερισμάτων του Υ.Μ. με ανοικτή πώληση.

106. Στις 30 Απριλίου 2012 το δικαστήριο απέρριψε το αίτημα, εξηγώντας ότι ο Αστικός Κώδικας δεν επέτρεπε ανοικτή πώληση υπό τις περιστάσεις της υπόθεσης.

107. Εν τω μεταξύ, στις 18 Οκτωβρίου 2010 η τρίτη προσφεύγουσα υπέβαλε νέο αίτημα διεκδίκησης διατροφής. Διαβιβάστηκε στο Ελληνικό Υπουργείο στις 2 Δεκεμβρίου 2010. Η πρώτη δικάσιμος ορίστηκε για τις 11 Φεβρουαρίου 2011.

108. Στις 15 Ιουνίου 2011 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ρώτησε το Ελληνικό Υπουργείο σχετικά με τις πιθανότητες διεκδίκησης διατροφής από τον Υ.Μ. Το Ελληνικό Υπουργείο δεν απάντησε.

II. ΣΧΕΤΙΚΟ ΔΙΕΘΝΕΣ, ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΑΙ ΕΓΧΩΡΙΟ ΔΙΚΑΙΟ

A. Η Σύμβαση της Νέας Υόρκης για τη διεκδίκηση διατροφής στην αλλοδαπή

109. Η Σύμβαση της Νέας Υόρκης για τη διεκδίκηση διατροφής στην αλλοδαπή υιοθετήθηκε και άνοιξε για υπογραφή στις 20 Ιουνίου 1956 από τη Διάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών περί Υποχρεώσεων Διατροφής. Η Πολωνία και η Ελλάδα επικύρωσαν τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης στις 13 Οκτωβρίου 1960 και την 1^η Νοεμβρίου 1965, αντίστοιχα.

110. Οι σχετικές διατάξεις της Σύμβασης της Νέας Υόρκης έχουν ως εξής:

Άρθρο 1 – Αντικείμενο της Σύμβασης

1. Σκοπός της παρούσας Σύμβασης είναι να διευκολύνεται η διεκδίκηση διατροφής την οποία ένα πρόσωπο, αποκαλούμενο εφεξής ενάγων, που βρίσκεται στην επικράτεια ενός εκ των Συμβαλλομένων Μερών, ισχυρίζεται ότι δικαιούται από άλλο πρόσωπο, αποκαλούμενο εφεξής εναγόμενος, που υπόκειται στη δικαιοδοσία άλλου Συμβαλλόμενου Μέρους. Ο σκοπός αυτός θα πραγματοποιείται μέσω του θεσμού αρχών που αποκαλούνται εφεξής Αρχή Διαβίβασης και Αρχή Λήψης Αιτημάτων.
2. Τα ένδικα μέσα που προβλέπει η παρούσα Σύμβαση είναι επιπρόσθετα των ενδίκων μέσω που είναι διαθέσιμα βάσει δημοτικού ή διεθνούς δικαίου και δεν τα αντικαθιστούν.

Άρθρο 3 – Αίτημα προς την Αρχή Διαβίβασης

1. Όταν ο ενάγων βρίσκεται στην επικράτεια ενός Συμβαλλόμενου Μέρους, εφεξής αποκαλούμενο Κράτος του ενάγοντος, και ο εναγόμενος υπόκειται στη δικαιοδοσία άλλου Συμβαλλόμενου Μέρους, εφεξής αποκαλούμενο Κράτος του εναγομένου, ο ενάγων μπορεί να υποβάλει αίτημα προς την Αρχή Διαβίβασης του Κράτους του ενάγοντος για τη διεκδίκηση διατροφής από τον εναγόμενο (...).
3. Το αίτημα θα συνοδεύεται από όλα τα σχετικά έγγραφα, συμπεριλαμβανομένου, όπου απαιτείται, πληρεξουσίου που εξουσιοδοτεί την Αρχή Λήψης να ενεργεί, ή που διορίζει άλλο

πρόσωπο να ενεργεί, εκ μέρους του ενάγοντος. Θα συνοδεύεται επίσης από φωτογραφία του ενάγοντος και, εφ' όσον είναι διαθέσιμη, φωτογραφία του εναγομένου.

4. Η Αρχή Διαβίβασης θα κάνει όλες τις εύλογες ενέργειες προκειμένου να διασφαλίσει ότι πληρούνται οι απαιτήσεις της νομοθεσίας του Κράτους της Αρχής Λήψης...

Άρθρο 5 – Διαβίβαση αποφάσεων και άλλων δικαστικών πράξεων

1. Η Αρχή Διαβίβασης θα πρέπει, μετά από αίτημα του ενάγοντος, να διαβιβάσει, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 4, οποιαδήποτε διαταγή, οριστική ή προσωρινή, και κάθε άλλη δικαστική πράξη που έλαβε ο ενάγων για την καταβολή διατροφής από αρμόδιο δικαστήριο οποιουδήποτε εκ των Συμβαλλομένων Μερών, και, εφ' όσον απαιτείται και είναι δυνατόν, τα πρακτικά της διαδικασίας κατά την οποία εξεδόθη η διαταγή...

2. Η διαδικασία βάσει του άρθρου 6 μπορεί να περιλαμβάνει, σύμφωνα με τη νομοθεσία του Κράτους του εναγομένου, διαδικασία εκτέλεσης ή καταχώρησης ή αγωγή βάσει της πράξης που διαβιβάστηκε σύμφωνα με την παράγραφο 1.

Άρθρο 6 – Λειτουργίες της Αρχής Λήψης

1. Η Αρχή Λήψης θα πρέπει, πάντοτε υπό τον όρο της εξουσιοδότησης που παρέχει ο ενάγων, να προβεί, εκ μέρους του ενάγοντος, σε όλες τις ενδεδειγμένες ενέργειες για τη διεκδίκηση διατροφής, συμπεριλαμβανομένου του διακανονισμού της απαίτησης και, όπου απαιτείται, της άσκησης αγωγής και δίωξης για διατροφή και της εκτέλεσης διαταγής ή άλλης δικαστικής πράξης για την καταβολή διατροφής.

2. Η Αρχή Λήψης θα τηρεί ενήμερη την Αρχή Διαβίβασης. Εάν αδυνατεί να ενεργήσει, θα ενημερώσει την Αρχή Διαβίβασης για τους λόγους και θα επιστρέψει τα έγγραφα.

3. Κατά παρέκκλιση των διατάξεων της παρούσας Σύμβασης, το εφαρμοστέο δίκαιο για τον προσδιορισμό όλων των ζητημάτων που

ανακύπτουν σε τέτοια αγωγή ή διαδικασία θα είναι το δίκαιο του Κράτους του εναγομένου, συμπεριλαμβανομένου του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου του”.

Β. Η Συμφωνία του 1979 μεταξύ της Πολωνίας και της Ελλάδας για τη Δικαστική Συνδρομή σε Αστικές και Ποινικές Υποθέσεις

111. Η Συμφωνία μεταξύ Πολωνίας και Ελλάδας τέθηκε σε ισχύ στις 23 Δεκεμβρίου 1981.

112. Η Συμφωνία του 1979 προβλέπει τα εξής σε σχέση με την υπόθεση αυτή:

Κεφάλαιο 5

Αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές υποθέσεις

Άρθρο 21

...

2. Οι οριστικές δικαστικές αποφάσεις σε αστικές υποθέσεις που αφορούν δικαιώματα χρηματικής φύσης που εκδίδονται στην επικράτεια του ενός Κράτους-Μέρους μπορούν να αναγνωρίζονται ως εκτελεστές στο άλλο Κράτος-Μέρος εφ’ όσον εκδόθηκαν μετά τη θέση σε ισχύ της παρούσας Συμφωνίας.

Άρθρο 22

Το αίτημα για την αναγνώριση ή εκτέλεση δικαστικής απόφασης πρέπει να υποβάλλεται στο δικαστήριο που εξέτασε την υπόθεση πρωτοδίκως ή στο αρμόδιο δικαστήριο του άλλου Κράτους-Μέρους. Στην πρώτη περίπτωση, το δικαστήριο θα διαβιβάσει το αίτημα στο αρμόδιο δικαστήριο του άλλου Κράτους-Μέρους, σύμφωνα με τη διαδικασία που ορίζεται στο άρθρο 2 της παρούσας Συμφωνίας.

Άρθρο 23

1. Το αίτημα αναγνώρισης ή εκτέλεσης δικαστικής απόφασης θα πρέπει να περιλαμβάνει:

...

β) έγγραφο που να αποδεικνύει ότι ενάγων που δεν συμμετείχε στη διαδικασία, ή ο δικηγόρος του, ενημερώθηκε σε εύθετο χρόνο και

κλήθηκε σε εύθετο χρόνο να παραστεί σε ακροαματική διαδικασία τουλάχιστον μία φορά.

Άρθρο 26

Άρνηση αναγνώρισης ή εκτέλεσης

Η αναγνώριση ή η εκτέλεση μπορεί να μην εγκριθεί:

...

δ) εάν, σύμφωνα με το δίκαιο του Κράτους-Μέρους στην επικράτεια του οποίου πρέπει να αναγνωριστεί ή να εκτελεστεί η απόφαση, το δικαστήριο του εν λόγω Κράτους-Μέρους έχει αποκλειστική δικαιοδοσία εξέτασης της υπόθεσης.

Γ. Η Σύμβαση του Λουγκάνο περί της Δικαιοδοσίας και Εκτέλεσης Αποφάσεων σε Αστικές και Εμπορικές Υποθέσεις

113. Η Ελλάδα και η Πολωνία επικύρωσαν τη Σύμβαση του Λουγκάνο στις 11 Ιουνίου 1997 και την 1^η Νοεμβρίου 1999, αντίστοιχα. Τέθηκε σε ισχύ για την Ελλάδα την 1^η Σεπτεμβρίου 1997 και για την Πολωνία την 1^η Φεβρουαρίου 2000.

114. Οι σχετικές διατάξεις της Σύμβασης του Λουγκάνο έχουν ως εξής:

ΤΙΤΛΟΣ ΙΙΙ

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Άρθρο 25

Ως απόφαση, κατά την έννοια της παρούσας Σύμβασης, νοείται κάθε απόφαση εκδιδόμενη από δικαστήριο Συμβαλλόμενου Κράτους, οποιαδήποτε κι αν είναι η ονομασία της, όπως απόφαση, διαταγή, διαταγή εκτελέσεως, καθώς και ο καθορισμός της δικαστικής δαπάνης από τον γραμματέα.

Τμήμα Ι

Αναγνώριση

Άρθρο 26

Απόφαση που εκδίδεται σε Συμβαλλόμενο Κράτος αναγνωρίζεται στα υπόλοιπα Συμβαλλόμενα Κράτη χωρίς ιδιαίτερη διαδικασία.

Σε περίπτωση αμφισβήτησης, κάθε ενδιαφερόμενος που επικαλείται ως κύριο ζήτημα την αναγνώριση μπορεί να ζητήσει, κατά τη διαδικασία που προβλέπεται στα Τμήματα 2 και 3 του παρόντος Τίτλου, να διαπιστωθεί ότι η απόφαση πρέπει να αναγνωρισθεί.

Εάν η επίκληση της αναγνώρισης γίνεται παρεμπιπτόντως ενώπιον δικαστηρίου Συμβαλλομένου Κράτους, το δικαστήριο αυτό έχει διεθνή δικαιοδοσία να κρίνει σχετικά.

Άρθρο 27

Απόφαση δεν αναγνωρίζεται:

1. εάν η αναγνώριση αντίκειται στη δημόσια τάξη του Κράτους αναγνώρισης,
2. εάν το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο δεν έχει επιδοθεί ή κοινοποιηθεί στον ερημοδικήσαντα εναγόμενο κανονικά και έγκαιρα ώστε να μπορεί να αμυνθεί,
3. εάν η απόφαση είναι ασυμβίβαστη με απόφαση που έχει εκδοθεί μεταξύ των ιδίων διαδίκων στο Κράτος αναγνώρισης.
4. εάν, για να εκδώσει την απόφασή του, το δικαστήριο του Κράτους προέλευσης επέλυσε προδικαστικό ζήτημα σχετικό με την προσωπική κατάσταση και ικανότητα των φυσικών προσώπων, τις περιουσιακές σχέσεις των συζύγων ή τις κληρονομικές σχέσεις κατά τρόπο που αντίκειται σε κανόνα ιδιωτικού διεθνούς δικαίου του Κράτους αναγνώρισης, εκτός εάν η απόφαση καταλήγει σε αποτέλεσμα ίδιο με εκείνο που θα προέκυπτε από την εφαρμογή των κανόνων ιδιωτικού διεθνούς δικαίου του κράτους αναγνώρισης,
5. εάν είναι ασυμβίβαστη η απόφαση που εκδόθηκε προγενέστερα μεταξύ των ιδίων διαδίκων και με το ίδιο αντικείμενο και την ίδια αιτία σε μη συμβαλλόμενο Κράτος, εφ' όσον η τελευταία αυτή απόφαση συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για την αναγνώρισή της στο Κράτος αναγνώρισης.

Τμήμα 2

Εκτέλεση

Άρθρο 31

Απόφαση που εκδόθηκε και είναι εκτελεστή σε Συμβαλλόμενο Κράτος εκτελείται σε άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος, αφού κηρυχθεί εκεί εκτελεστή με αίτηση κάθε ενδιαφερομένου.

...

Άρθρο 34

Το δικαστήριο στο οποίο υποβάλλεται η αίτηση αποφασίζει αμελλητί, χωρίς ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση να έχει στο στάδιο αυτό της διαδικασίας δικαίωμα υποβολής προτάσεων.

Η αίτηση μπορεί να απορριφθεί μόνο για έναν από τους λόγους που προβλέπονται στα Άρθρα 27 και 28.

Αποκλείεται η επί της ουσίας αναθεώρηση της αλλοδαπής απόφασης.

Άρθρο 35

Η απόφαση επί της αίτησης γνωστοποιείται αμελλητί στον αιτούντα, επιμελεία του γραμματέα του δικαστηρίου, όπως προβλέπει το δίκαιο του Κράτους εκτέλεσης.

Δ. ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ (ΕΚ) αριθ. 44/2001 ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ της 22ας Δεκεμβρίου 2000 για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις

115. Ο Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 44/2001 του Συμβουλίου παραθέτει κανόνες που διέπουν τη δικαιοδοσία των δικαστηρίων και την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι σχετικές διατάξεις του Κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 44/2001 έχουν ως εξής:

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Άρθρο 32

Ως απόφαση, κατά την έννοια του παρόντα κανονισμού, νοείται κάθε απόφαση εκδιδόμενη από δικαστήριο κράτους μέλους, οποιαδήποτε και αν είναι η ονομασία της, όπως απόφαση, διαταγή,

διαταγή εκτελέσεως, καθώς και ο καθορισμός της δικαστικής δαπάνης από το γραμματέα.

Τμήμα 1

Αναγνώριση

Άρθρο 33

1. Απόφαση που εκδίδεται σε κράτος μέλος αναγνωρίζεται στα λοιπά κράτη μέλη χωρίς ιδιαίτερη διαδικασία.
2. Σε περίπτωση αμφισβήτησης, κάθε ενδιαφερόμενος που επικαλείται ως κύριο ζήτημα την αναγνώριση μπορεί να ζητήσει, κατά τη διαδικασία που προβλέπεται στα τμήματα 2 και 3 του παρόντος κεφαλαίου, να διαπιστωθεί ότι η απόφαση πρέπει να αναγνωρισθεί.
3. Αν η επίκληση της αναγνώρισης γίνεται παρεμπιπτόντως ενώπιον δικαστηρίου κράτους μέλους, το δικαστήριο αυτό έχει διεθνή δικαιοδοσία να κρίνει σχετικά.

Άρθρο 34

Απόφαση δεν αναγνωρίζεται:

1. αν η αναγνώριση αντίκειται προφανώς στη δημόσια τάξη του κράτους αναγνώρισεως
2. αν το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο δεν έχει επιδοθεί ή κοινοποιηθεί στον ερημοδικήσαντα εναγόμενο εγκαίρως και κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μπορεί να αμυνθεί, εκτός εάν ο εναγόμενος παρέλειψε να ασκήσει προσφυγή κατά της αποφάσεως ενώ μπορούσε να το πράξει
3. αν είναι ασυμβίβαστη με απόφαση που έχει εκδοθεί μεταξύ των ιδίων διαδίκων στο κράτος αναγνώρισεως
4. αν είναι ασυμβίβαστη με απόφαση που εκδόθηκε προγενέστερα μεταξύ των ιδίων διαδίκων και με το ίδιο αντικείμενο και την ίδια αιτία σε άλλο κράτος μέλος ή σε τρίτο κράτος, εφόσον η προγενέστερη αυτή απόφαση συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για την αναγνώρισή της στο κράτος αναγνώρισεως.

...

Τμήμα 2

Εκτέλεση

Άρθρο 38

1. Αποφάσεις που εκδόθηκαν και είναι εκτελεστές σε κράτος μέλος εκτελούνται σε άλλο κράτος μέλος, αφού κηρυχθούν εκεί εκτελεστές, με αίτηση κάθε ενδιαφερομένου.

...

Άρθρο 40

1. Η αίτηση υποβάλλεται κατά το δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης.

...

Άρθρο 41

Η απόφαση κηρύσσεται εκτελεστή ευθύς ως ολοκληρωθούν οι διατυπώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 53 χωρίς έλεγχο των λόγων μη εκτέλεσης, που αναφέρονται στα άρθρα 34 και 35. Ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση δε δύναται στο στάδιο αυτό της διαδικασίας, να καταθέσει προτάσεις.

Άρθρο 42

1. Η απόφαση επί της αιτήσεως για την κήρυξη της εκτελεστότητας γνωστοποιείται αμελλητί στον αιτούντα κατά τη διαδικασία που προβλέπει το δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης.

...

Άρθρο 43

1. Κατά της αποφάσεως που εκδίδεται επί της αιτήσεως για την κήρυξη της εκτελεστότητας μπορεί να ασκηθεί ένδικο μέσο και από τους δυο διαδίκους.

...

Άρθρο 45

1. Το δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκήθηκε το ένδικο μέσο δυνάμει των άρθρων 43 ή 44 δύναται να απορρίψει ή να ανακαλέσει

την κήρυξη της εκτελεστότητας μόνον εφόσον συντρέχει λόγος από τους οριζόμενους στα άρθρα 34 και 35. Αποφασίζει αμελλητί.

2. Αποκλείεται η επί της ουσίας αναθεώρηση της αλλοδαπής αποφάσεως.

ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6§1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

116. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται ότι οι πολωνικές και ελληνικές αρχές δεν διεκδίκησαν αποτελεσματικά τη διατροφή στη διαδικασία σύμφωνα με τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης και ότι η διάρκεια της διαδικασίας διεκδίκησης της διατροφής ήταν υπερβολική. Βασίστηκαν στο Άρθρο 6§1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

"Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσή του δικαστεί (...) εντός λογικής προθεσμίας, από δικαστήριο (...), το οποίο θα αποφασίσει (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)"

A. Επί του παραδεκτού

1. Όσον αφορά την Πολωνία

(α) Οι ισχυρισμοί των διαδίκων

117. Πρώτον, η Πολωνική Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί λόγω του ότι οι προσφεύγοντες καταχράστηκαν το δικαίωμα ατομικής προσφυγής. Η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί για το λόγο αυτό εάν επήλθαν σημαντικές εξελίξεις κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου και εάν ο προσφεύγων παρέλειψε να γνωστοποιήσει αυτές τις πληροφορίες στο Δικαστήριο, εμποδίζοντάς το έτσι να αποφασίσει επί της υπόθεσης με πλήρη γνώση των γεγονότων. Στο πλαίσιο αυτό, η Κυβέρνηση σημείωσε ότι οι προσφεύγοντες παρέλειψαν να ενημερώσουν το Δικαστήριο ότι ο πρώτος προσφεύγων έλαβε τουλάχιστον 12.700 ευρώ από τον Π.Μ. και ότι η διαδικασία εκτέλεσης κατά του Π.Μ. έκλεισε μετά από αίτημα της τρίτης προσφεύγουσας, που υπεβλήθη στις 16 Ιανουαρίου 2009. Επίσης, οι προσφεύγοντες παρέλειψαν να ενημερώσουν

το δικαστήριο ότι λάμβαναν υποκατάστατη διατροφή από το Ταμείο Διατροφής για σημαντικό χρονικό διάστημα.

118. Οι προσφεύγοντες τόνισαν ότι η προσφυγή κατατέθηκε στις 10 Νοεμβρίου 2006, και άρα τρία έτη πριν λάβει ο πρώτος προσφεύγων 12.700 ευρώ από τον πατέρα του. Επίσης, η πληρωμή ελήφθη υπ' όψιν στις αξιώσεις των προσφευγόντων για δίκαιη ικανοποίηση. Όσον αφορά τα ποσά που εισπράχθηκαν από το Ταμείο Διατροφής, κάλυψαν μόνο ένα περιορισμένο μέρος των ποσών που επιδίκασε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας.

119. Δεύτερον, η Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι, όσον αφορά τις αιτιάσεις των προσφευγόντων κατά της Πολωνίας, οι αιτιάσεις τους θα πρέπει να απορριφθούν ως ασυμβίβαστες *ratione loci*. Σημείωσε ότι η παρούσα υπόθεση αφορά κυρίως τη διάρκεια και την αποτελεσματικότητα των διαδικασιών εκτέλεσης που διενεργήθηκαν στην Ελλάδα. Επίσης, το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ενήργησε μόνο ως Αρχή Διαβίβασης και, με την ιδιότητα αυτή, δεν μπορούσε να επηρεάσει την ταχύτητα διεκδίκησης της διατροφής από τις ελληνικές αρχές.

120. Οι προσφεύγοντες ισχυρίστηκαν ότι, ακόμη και αν το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ενήργησε μόνο ως Αρχή Διαβίβασης, υπήρξαν ωστόσο περίοδοι αδράνειας εκ μέρους των πολωνικών αρχών οι οποίες, σε συνδυασμό με τη στάση των ελληνικών αρχών, παρέτειναν τη διάρκεια της διαδικασίας.

121. Τρίτον, η Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη *ratione temporis*, εφ' όσον αφορούσε περιστατικά που είχαν λάβει χώρα πριν από την 1^η Μαΐου 1993, οπότε η Πολωνία αναγνώρισε το δικαίωμα ατομικής προσφυγής σύμφωνα με τη Σύμβαση. Οι προσφεύγοντες δεν σχολίασαν αυτή την ένσταση.

122. Τέταρτον, η Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι η τρίτη προσφεύγουσα παρέλειψε να εξαντλήσει τα απαιτούμενα εγχώρια ένδικα μέσα, καθώς δεν άσκησε αγωγή σύμφωνα με το Νόμο του 2004.

123. Η τρίτη προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι δεν άσκησε αγωγή σύμφωνα με το Νόμο του 2004 εν όψει της απόφασης που εκδόθηκε στην

υπόθεση του πρώτου προσφεύγοντος (βλ. παράγραφο 57 ανωτέρω). Στην εν λόγω απόφαση, το Εφετείο Κρακοβίας απέρριψε την αγωγή που άσκησε ο πρώτος προσφεύγων τονίζοντας ότι, σε κάθε περίπτωση, το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας είχε ενεργήσει μόνο ως Αρχή Διαβίβασης. Για το λόγο αυτό, η τρίτη προσφεύγουσα έκρινε ότι μια αγωγή σύμφωνα με το Νόμο του 2004 δεν θα ήταν αποτελεσματικό ένδικο μέσο στην υπόθεσή της.

124. Όσον αφορά την ουσία, η Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι οι πολωνικές αρχές ενήργησαν με επιμέλεια και χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση. Τα αιτήματα που υπέβαλαν οι προσφεύγοντες σύμφωνα με τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης μεταφράστηκαν αμέσως και διαβιβάστηκαν στις ελληνικές αρχές. Οι πολωνικές αρχές συνέδραμαν τους προσφεύγοντες στη διεκδίκηση της διατροφής τους. Το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας, αν και δεν είχε σχετική υποχρέωση βάσει της Σύμβασης της Νέας Υόρκης, προσπάθησε πολλές φορές να παρέμβει στη διαδικασία ρωτώντας σχετικά με την πρόδοό τους τις ελληνικές αρχές και ζητώντας τη συνδρομή της Πολωνικής Πρεσβείας στην Αθήνα, του Υπουργείου Δικαιοσύνης και του Υπουργείου Εξωτερικών. Η Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι οι προσφεύγοντες παρέλειψαν να υποδείξουν τις συγκεκριμένες ενέργειες που ανέμεναν να κάνουν οι πολωνικές αρχές για την αποτελεσματική διεκδίκηση της διατροφής. Τόνισε ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνη για την έλλειψη αποτελεσματικότητας στη διεκδίκηση διατροφής από τις ελληνικές αρχές.

125. Η Κυβέρνηση ισχυρίστηκε επίσης ότι η υπόθεση ήταν πολύ περίπλοκη. Οι διαδικασίες βασίστηκαν σε τρία διαφορετικά διεθνή κείμενα: τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης, τη Συμφωνία του 1979 και τη Σύμβαση του Λουγκάνο. Επίσης, έπρεπε να μεταφραστούν πολλά έγγραφα.

126. Οι προσφεύγοντες ισχυρίστηκαν ότι, λόγω της αδράνειας των πολωνικών αρχών, δεν κατάφεραν να λάβουν τη διατροφή που τους επιδικάστηκε με αρκετές αποφάσεις των πολωνικών δικαστηρίων. Υπογράμμισαν πολλές περιόδους αδράνειας εκ μέρους των αρχών. Συγκεκριμένα, οι πολωνικές αρχές δεν προέβησαν σε καμία ενέργεια

μεταξύ 15 Νοεμβρίου 1993 και 19 Ιουλίου 1994, μεταξύ 31 Δεκεμβρίου 1996 και 5 Μαΐου 1998, και μεταξύ 25 Οκτωβρίου 2002 και 11 Αυγούστου 2004.

(β) Η εκτίμηση του Δικαστηρίου

127. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η Πολωνική Κυβέρνηση έθεσε διάφορες ενστάσεις σε σχέση με το παραδεκτό της προσφυγής. Ωστόσο, το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν είναι απαραίτητο να εξετάσει αυτές τις ενστάσεις επειδή η προσφυγή είναι, σε κάθε περίπτωση, απαράδεκτη όσον αφορά την Πολωνία για τους λόγους που παρατίθενται κατωτέρω.

128. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι και οι τρεις προσφεύγοντες παραπονούνται ότι οι πολωνικές αρχές, ιδίως η Αρχή Διαβίβασης (το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας), παρέλειψαν να διεκδικήσουν αποτελεσματικά διατροφή σε τρεις διαφορετικές σειρές διαδικασιών βάσει της Σύμβασης της Νέας Υόρκης. Η Σύμβαση της Νέας Υόρκης θεσπίζει διαδικασία συνεργασίας μεταξύ των Συμβαλλομένων Μερών δυνάμει της οποίας οι αρμόδιες αρχές, που ορίζονται από τα δύο Συμβαλλόμενα Μέρη, λαμβάνουν τα απαραίτητα μέτρα προκειμένου να συνδράμουν τον πιστωτή να διεκδικήσει διατροφή. Κάθε Συμβαλλόμενο Μέρος είναι υπεύθυνο σύμφωνα με τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης για τις συνέπειες των υποχρεώσεων που αναλήφθηκαν κατά την επικύρωση της εν λόγω σύμβασης, ιδίως για τη συνδρομή που παρέχει στον πιστωτή για τη διεκδίκηση διατροφής μέσω των ενδεδειγμένων μέτρων, συμπεριλαμβανομένων αυτών που προβλέπονται στο εγχώριο δίκαιό του (βλ. *Huc κατά Ρουμανίας και Γερμανίας* (dec.), no. 7269/05, §46, 1^η Δεκεμβρίου 2009).

129. Το Δικαστήριο κρίνει ότι η Αρχή Διαβίβασης (το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας) ενήργησε με επιμέλεια στην παρούσα υπόθεση. Ο ρόλος του ήταν να λαμβάνει αιτήματα διεκδίκησης διατροφής, να διασφαλίζει ότι περιλάμβαναν όλα τα απαραίτητα στοιχεία και συνοδεύονταν από σχετικά έγγραφα και τέλος να διαβιβάζει τα αιτήματα στην Αρχή Λήψης. Οι προσφεύγοντες υπέδειξαν ορισμένες καθυστερήσεις στη διαδικασία που αφορούσε τη διεκδίκηση διατροφής για τον πρώτο

προσφεύγοντα. Ωστόσο, το Δικαστήριο κρίνει ότι, ακόμη και αν ορισμένες καθυστερήσεις μπορούν να αποδοθούν στις πολωνικές αρχές, δεν ήταν αδικαιολόγητες υπό το φως της περιπλοκότητας της διαδικασίας που απαιτούσε συνεχή συνεργασία μεταξύ της Αρχής Διαβίβασης και της Αρχής Λήψης και του πρώτου προσφεύγοντος. Επίσης, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η Αρχή Διαβίβασης παρακολουθούσε ενεργά την πρόοδο της διαδικασίας ενώπιον των ελληνικών αρχών και πολλές φορές ζήτησε τη συνδρομή των Πολωνικών Υπουργείων Δικαιοσύνης και Εξωτερικών και της Πολωνικής Πρεσβείας στην Αθήνα. Εν κατακλείδι, το Δικαστήριο κρίνει ότι τα μέτρα που έλαβαν οι πολωνικές αρχές για τη διεκδίκηση της διατροφής των προσφευγόντων ήταν ικανοποιητικά και επαρκή. Έπεται ότι οι αιτιάσεις κατά της Πολωνίας είναι έκδηλα αβάσιμες και πρέπει να απορριφθούν σύμφωνα με το Άρθρο 35 §§ 3(α) και 4 της Σύμβασης.

2. Όσον αφορά την Ελλάδα

(α) Οι ισχυρισμοί των διαδίκων

130. Η Ελληνική Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι οι προσφεύγοντες δεν εξάντλησαν τα απαιτούμενα εγχώρια ένδικα μέσα. Υπογράμμισε ότι η Σύμβαση της Νέας Υόρκης δεν απαλλάσσει τους προσφεύγοντες από την υποχρέωση να αναλάβουν δράση για τη διεκδίκηση της διατροφής.

131. Όσον αφορά τον πρώτο προσφεύγοντα, η Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι θα έπρεπε να είχε υποβάλει ατομική αγωγή διατροφής κατά του πατέρα του απ' ευθείας στην Ελλάδα. Θα έπρεπε επίσης να είχε υποβάλει αγωγές για την αναγνώριση και εκτέλεση των πολωνικών αποφάσεων στην Ελλάδα σύμφωνα με το Άρθρο 905 ΚΠολΔ, τη Συμφωνία του 1979 και, μετά την είσοδο της Πολωνίας στην ΕΕ, σύμφωνα με τον Κανονισμό 44/2001/ΕΚ.

132. Όσον αφορά τον δεύτερο προσφεύγοντα, η Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι δεν άσκησε αίτηση αναίρεσης κατά της απόφασης του Εφετείου Θεσσαλονίκης από 11 Σεπτεμβρίου 2011.

133. Τέλος, ισχυρίστηκε ότι η τρίτη προσφεύγουσα θα έπρεπε να είχε ασκήσει αγωγή στην Ελλάδα για την αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης που έλαβε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας στις 23

Δεκεμβρίου 2002, ανεξάρτητα από τα μέτρα που έλαβαν οι ελληνικές αρχές.

134. Οι προσφεύγοντες ισχυρίστηκαν ότι εξάντλησαν όλα τα αποτελεσματικά ένδικα μέσα. Η διατροφή επιδικάστηκε από τα πολωνικά δικαστήρια και οι προσφεύγοντες έκαναν όλες τις απαραίτητες ενέργειες για τη διεκδίκησή της. Η άσκηση ταυτόσημων αγωγών ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων θα αποτελούσε απλώς έναν ανέφικτο πολλαπλασιασμό των διαδικασιών.

(β) Η αξιολόγηση του Δικαστηρίου

135. Το Δικαστήριο κρίνει ότι οι ενστάσεις που αφορούν και τους τρεις προσφεύγοντες συνδέονται στενά με την ουσία των αιτιάσεών τους βάσει του Άρθρου 6§1 της Σύμβασης και θα πρέπει να συσχετιστούν με την ουσία της υπόθεσης.

136. Το Δικαστήριο σημειώνει επίσης ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής δεν είναι έκδηλα αβάσιμο υπό την έννοια του Άρθρου 35§3(α) της Σύμβασης. Σημειώνει επίσης ότι δεν προσκρούει σε άλλο λόγο απαραδέκτου. Ως εκ τούτου, θα πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτό.

B. Επί της ουσίας

1. Οι ισχυρισμοί των προσφευγόντων

137. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι, λόγω της αδράνειας των ελληνικών αρχών κατά τη διαδικασία που ξεκίνησε βάσει της Σύμβασης της Νέας Υόρκης, δεν κατάφεραν να λάβουν τη διατροφή που τους επιδικάστηκε μέσω αρκετών αποφάσεων των πολωνικών δικαστηρίων. Ανέφεραν αρκετές περιόδους αδράνειας εκ μέρους των αρχών. Οι ελληνικές αρχές π.χ. δεν παρείχαν πληροφορίες προς το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας για περίοδο δύο ετών και οκτώ μηνών (μεταξύ Νοεμβρίου 1993 και Ιουλίου 1996) στο πλαίσιο της διαδικασίας που αφορούσε τον πρώτο προσφεύγοντα.

2. Οι ισχυρισμοί της Ελληνικής Κυβέρνησης

138. Η Ελληνική Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι ενήργησε με επιμέλεια,

139. Όσον αφορά τον πρώτο προσφεύγοντα, η Κυβέρνηση τόνισε ότι, όταν ελήφθη το αίτημά του στις 5 Απριλίου 1988, διαβιβάστηκε στην αρμόδια αρχή και κλήθηκε ο εναγόμενος. Ωστόσο, καθώς τα μέρη είχαν ξεκινήσει διαπραγματεύσεις για φιλικό διακανονισμό, οι αρχές έκριναν ότι δεν ήταν απαραίτητο να κάνουν ενέργειες. Έτσι, υπεγράφη συμφωνία μεταξύ των μερών στις 3 Σεπτεμβρίου 1990 και οι ελληνικές αρχές παρακολούθησαν την εφαρμογή της. Ενημέρωσαν σχετικά και το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας.

140. Η Κυβέρνηση αναγνώρισε ότι αρνήθηκε να προβεί στην αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης που εξέδωσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας στις 6 Ιανουαρίου 2004. Ωστόσο, σύμφωνα με το Άρθρο 6§3 της Σύμβασης της Νέας Υόρκης, το πολωνικό δικαστήριο δεν διέθετε δικαιοδοσία έκδοσης τέτοιας απόφασης. Στη συνέχεια, οι ελληνικές αρχές αναγνώρισαν την αρμοδιότητα του πολωνικού δικαστηρίου βάσει του Άρθρου 5§2 της Σύμβασης του Λουγκάνο. Τον Ιανουάριο του 2007 οι αρχές άσκησαν αγωγή ενώπιον του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης για την αναγνώριση της απόφασης της 6^{ης} Ιανουαρίου 2004. Η διαδικασία αυτή διεκόπη λόγω του φιλικού διακανονισμού που επετεύχθη μεταξύ των μερών στις 21 Μαρτίου 2008. Συνεπώς, όλες οι εγχώριες διαδικασίες έγιναν χωρίς καθυστερήσεις αποδιδόμενες στις ελληνικές αρχές.

141. Όσον αφορά το δεύτερο προσφεύγοντα, η Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι η διαδικασία εκτέλεσης της απόφασης που εξέδωσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας στις 6 Ιανουαρίου 2004 ξεκίνησε μόλις στις 26 Ιουνίου 2008, όταν οι ελληνικές αρχές έστειλαν αίτημα προς το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας. Στη συνέχεια, η διαδικασία κινήθηκε γρήγορα. Ασκήθηκε αγωγή στις 30 Απριλίου 2009 και εκδόθηκε απόφαση στις 11 Δεκεμβρίου 2009.

142. Όσον αφορά το αίτημα αναγνώρισης που υπέβαλε η τρίτη προσφεύγουσα εκ μέρους του δεύτερου προσφεύγοντος, η Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι η πρωτοβάθμια απόφαση εκδόθηκε μετά από διαδικασία δεκατριών μηνών και η δευτεροβάθμια απόφαση δέκα μήνες αργότερα.

Αρκετές ακροαματικές διαδικασίες αναβλήθηκαν, αλλά πάντοτε για λόγους ανωτέρας βίας, και ορίστηκαν άμεσα νέες δικάσιμοι.

143. Όσον αφορά τη διαδικασία σε σχέση με την τρίτη προσφεύγουσα, η Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι όλες οι ενέργειες έγιναν χωρίς καθυστέρηση. Καθώς ο οφειλέτης ήταν αγνώστου διαμονής, οι αρχές άσκησαν αγωγή για την αναγνώριση της απόφασης της 23^{ης} Δεκεμβρίου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης. Η απόφαση, που ήταν ευνοϊκή για την προσφεύγουσα, εκδόθηκε μετά από δύο έτη και έξι μήνες. Δύο ακροαματικές διαδικασίες αναβλήθηκαν λόγω της ανάγκης λήψης πρόσθετων εγγράφων και πληροφοριών. Δύο φορές οι ελληνικές αρχές ζήτησαν τον ορισμό νέας δικάσιμου. Καθώς ο οφειλέτης αρνούταν να πληρώσει, ξεκίνησε διαδικασία εκτέλεσης. Διοργανώθηκαν αρκετοί πλειστηριασμοί, αλλά δεν υπήρξαν πλειοδότες. Μετά από συνεννόηση με την προσφεύγουσα, οι αρχές προσπάθησαν να πωλήσουν δύο διαμερίσματα του οφειλέτη με ανοικτή πώληση. Ωστόσο, δεν δόθηκε σχετική άδεια επειδή κάτι τέτοιο ήταν ασυμβίβαστο προς τον Ελληνικό Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας.

3. Η αξιολόγηση του Δικαστηρίου

144. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι “το δικαίωμα σε δικαστήριο” θα ήταν απατηλό εάν το εγχώριο νομικό σύστημα ενός Συμβαλλόμενου Κράτους επέτρεπε σε μια οριστική, δεσμευτική δικαστική απόφαση να παραμένει ανενεργή εις βάρος ενός διαδίκου. Θα ήταν αδιανόητο να περιγράφει λεπτομερώς το Άρθρο 6§12 τις διαδικαστικές εγγυήσεις που παρέχονται στους διαδίκους – δίκαιη, δημόσια και ταχεία διαδικασία – χωρίς να προστατεύει την εφαρμογή των δικαστικών αποφάσεων. Το να ερμηνεύει κανείς το Άρθρο 6 ως ασχολούμενο αποκλειστικά με την πρόσβαση σε δικαστήριο και τη διενέργεια της διαδικασίας θα οδηγούσε πιθανόν σε καταστάσεις που είναι ασυμβίβαστες προς την αρχή του κράτους δικαίου που να ανέλαβαν να σέβονται τα Συμβαλλόμενα Κράτη όταν επικύρωσαν τη Σύμβαση. Η εκτέλεση μιας απόφασης που εξέδωσε οποιοδήποτε δικαστήριο θα πρέπει, συνεπώς, να θεωρείται ως αναπόσπαστο μέρος της “δίκης” για τους σκοπούς του Άρθρου 6 (βλ. μεταξύ άλλων

Hornsby κατά Ελλάδος, 19 Μαρτίου 1997, §40, *Reports of Judgments and Decisions* 1997-II).

145. Το ζήτημα στις παρούσες υποθέσεις αφορά τη συνδρομή των ελληνικών αρχών ως προς τα αιτήματα των προσφευγόντων για διεκδίκηση διατροφής. Ο πρώτος προσφεύγων στο αρχικό του αίτημα ζήτησε από τις ελληνικές αρχές να ξεκινήσουν δικαστικές διαδικασίες με σκοπό τη διεκδίκηση διατροφής και να εκτελέσουν οποιαδήποτε απόφαση εκδοθεί σχετικά. Στη συνέχεια, ο πρώτος προσφεύγων ζήτησε από τις ελληνικές αρχές να εκτελέσουν τις αποφάσεις των πολωνικών δικαστηρίων που του επιδίκασαν διατροφή. Ο δεύτερος προσφεύγων και η τρίτη προσφεύγουσα ζήτησαν αρχικά από τις ελληνικές αρχές να εκτελέσουν τις αποφάσεις πολωνικών δικαστηρίων που τους επιδίκασαν διατροφή. Όλα τα αιτήματα υποβλήθηκαν σύμφωνα με το σύστημα που θέσπισε η Σύμβαση της Νέας Υόρκης στην οποία ήταν μέρη η Ελλάδα και η Πολωνία.

146. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ένα Κράτος δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνο για την αναποτελεσματικότητα των διαδικασιών εκτέλεσης που οφείλονται στην αφερεγγυότητα ιδιώτη οφειλέτη. Ωστόσο, το Κράτος έχει θετική υποχρέωση να οργανώσει σύστημα για την εκτέλεση αποφάσεων το οποίο να είναι αποτελεσματικό τόσο από την πλευρά του δικαίου όσο και στην πράξη και να διασφαλίζει την εκτέλεσή τους χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση (βλ. *Fouklev κατά Ουκρανίας*, νο.71186/01, §84, 7 Ιουνίου 2005). Ως εκ τούτου, η υποχρέωση του Κράτους σε σχέση με την εκτέλεση απόφασης υπέρ ιδιώτη μπορεί να εμπλακεί εάν οι δημόσιες αρχές που συμμετέχουν στη διαδικασία εκτέλεσης δεν ενεργήσουν με την απαραίτητη επιμέλεια ή παρεμποδίσουν την εκτέλεση (βλ. *Romanczyk κατά Γαλλίας*, νο.7618/05, §55, 18 Νοεμβρίου 2010).

147. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η Σύμβαση της Νέας Υόρκης θεσπίζει ένα σύστημα συνεργασίας μεταξύ των Συμβαλλομένων Μερών προκειμένου να υπερνικηθούν πρακτικά και νομικά εμπόδια για τη διεκδίκηση διατροφής στην αλλοδαπή ή την εκτέλεση αποφάσεων που επιδικάζουν διατροφή. Το Άρθρο 1 της εν λόγω Σύμβασης ορίζει ότι σκοπός της είναι “να διευκολύνεται η διεκδίκηση διατροφής την οποία ένα

πρόσωπο (...) που βρίσκεται στην επικράτεια ενός εκ των Συμβαλλομένων Μερών, ισχυρίζεται ότι δικαιούται από άλλο πρόσωπο (...) που υπόκειται στη δικαιοδοσία άλλου Συμβαλλόμενου Μέρους” (βλ. παράγραφο 110 ανωτέρω).

148. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η Σύμβαση της Νέας Υόρκης δεν απαλλάσσει τον ενάγοντα από την υποχρέωσή του να ενεργεί παράλληλα με τις υπηρεσίες της Αρχής Λήψης (του Κράτους του εναγομένου) και να χρησιμοποιεί τα υφιστάμενα μέσα του εγχώριου δικαίου προκειμένου να διεκδικήσει μια αξίωση ή να εκτελέσει μια δικαστική απόφαση. Ωστόσο, η Σύμβαση της Νέας Υόρκης δεν εξαρτά επ’ ουδενί τη συνδρομή του Κράτους του εναγομένου από οποιαδήποτε ενέργεια του ενάγοντος. Αντίθετα, προκύπτει ρητώς από το Άρθρο 6 της Σύμβασης της Νέας Υόρκης ότι όταν ένα Συμβαλλόμενο Μέρος λαμβάνει μια αίτηση, θα πρέπει, εκ μέρους του ενάγοντος, να προβαίνει σε όλες τις ενδεδειγμένες ενέργειες για τη διεκδίκηση διατροφής, συμπεριλαμβανομένου του διακανονισμού της απαίτησης και, όπου απαιτείται, της άσκησης αγωγής και δίωξης για διατροφή και της εκτέλεσης διαταγής ή άλλης δικαστικής πράξης για την καταβολή διατροφής. Συνεπώς, η υποχρέωση ενέργειας δεν αφορά αποκλειστικά τον ενάγοντα, αλλά εξ ίσου και το Κράτος του εναγομένου το οποίο έχει θετική υποχρέωση να συνδράμει τον ενάγοντα στη διαδικασία βάσει της Σύμβασης της Νέας Υόρκης (*Romanczyk κατά Γαλλίας*, ως ανωτέρω, §58).

149. Κάθε Συμβαλλόμενο Μέρος είναι υπεύθυνο βάσει της Σύμβασης της Νέας Υόρκης για τις συνέπειες των υποχρεώσεων που ανέλαβαν με την επικύρωση της εν λόγω σύμβασης, ιδίως, για τη συνδρομή που παρέχει στον πιστωτή για τη διεκδίκηση διατροφής μέσω των ενδεδειγμένων μέτρων, συμπεριλαμβανομένων αυτών που προβλέπονται στο εγχώριο δίκαιό του (βλ. *Huc κατά Ρουμανίας και Γερμανίας* (dec.), no.7269/05, §46, 1 Δεκεμβρίου 2009). Το Δικαστήριο έχει ήδη εξετάσει υποθέσεις που αφορούσαν την εφαρμογή της Σύμβασης της Νέας Υόρκης και εφάρμοσε το Άρθρο 6 της Σύμβασης σε διαδικασίες που ξεκίνησαν βάσει της Σύμβασης της Νέας Υόρκης (βλ. *K. κατά Ιταλίας*, no.38805/97

ECHR 2004-VIII, *Zobawska κατά Γερμανίας* (dec.), no.49935/99, 3 Μαρτίου 2006, *Dinu κατά Ρουμανίας και Γαλλίας*, no.6152/02, 4 Νοεμβρίου 2008, *Huc κατά Ρουμανίας και Γερμανίας*, ως ανωτέρω, *Romanczyk κατά Γαλλίας*, ως ανωτέρω). Δεν κρίνει ότι υπάρχει λόγος να αποκλίνει από την προηγούμενη νομολογία του και συμπεραίνει ότι οι προσφεύγοντες, αφού υπέβαλαν τα αιτήματά τους σύμφωνα με τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης, δικαιούνται συνδρομή από τις ελληνικές αρχές για τη διεκδίκηση της διατροφής.

150. Όπως και σε προηγούμενες υποθέσεις, το Δικαστήριο υπογραμμίζει την ιδιαίτερη σημασία των όσων διακυβεύονται για τους προσφεύγοντες, οι οποίοι προσπάθησαν επί σειρά ετών να λάβουν διατροφή την οποία ισχυρίζονται ότι δικαιούνται.

151. Τώρα το Δικαστήριο θα εξετάσει εάν τα μέτρα που έλαβαν οι ελληνικές αρχές στην παρούσα υπόθεση προκειμένου να συνδράμουν τους προσφεύγοντες στη διεκδίκηση της διατροφής ήταν ικανοποιητικά και επαρκή (βλ. *Romanczyk κατά Γαλλίας*, ως ανωτέρω, §62).

(α) Ο πρώτος προσφεύγων

152. Το Δικαστήριο σημειώνει, πρώτον, ότι το αίτημα του πρώτου προσφεύγοντος για διεκδίκηση διατροφής ελήφθη από τις ελληνικές αρχές στις 5 Απριλίου 1988. Εισέπραξε το σύνολο της διατροφής μόλις στο τέλος του 2008, δηλαδή είκοσι χρόνια αργότερα.

153. Η Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι δεν έκαναν ενέργειες μετά την παραλαβή του αιτήματος επειδή τα μέρη επιδίωκαν διακανονισμό. Ισχυρίστηκε επίσης ότι, μετά την υπογραφή προσωρινού διακανονισμού, οι αρχές παρακολουθούσαν την εφαρμογή του. Ωστόσο, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, μεταξύ της ημερομηνίας παραλαβής του αιτήματος στις 5 Απριλίου 1988 και της ημερομηνίας του προσωρινού διακανονισμού στις 3 Σεπτεμβρίου 1990, η συνδρομή των αρχών περιορίστηκε σε μία ανεπιτυχή απόπειρα να κληθεί ο οφειλέτης. Επίσης, όσον αφορά την παρακολούθηση της εφαρμογής του διακανονισμού, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο πρώτος προσφεύγων έλαβε 540.000 δραχμές (1.584,74 ευρώ) μόλις το Μάρτιο του 1995, δηλ. τεσσεράμισι χρόνια μετά τη σύναψη του διακανονισμού.

Επιπλέον, ο πρώτος προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η πληρωμή αποτελούσε μέρος μόνο των οφειλομένων ποσών.

154. Στην περίοδο που ακολούθησε, το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας ζήτησε ανεπιτυχώς τη συνδρομή των ελληνικών αρχών για τη διεκδίκηση διατροφής για τον πρώτο προσφεύγοντα. Τον Ιούλιο του 2000 το Ελληνικό Υπουργείο αρνήθηκε να προβεί στην αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης που εξέδωσε ερήμην το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας-Srodmiescie στις 17 Ιουνίου 1997, παραπέμποντας στο Άρθρο 26(δ) της Συμφωνίας του 1979.

155. Τον Αύγουστο του 2004 το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας υπέβαλε στο Ελληνικό Υπουργείο νέο αίτημα διεκδίκησης διατροφής σύμφωνα με τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης. Ζήτησε επίσης από τις ελληνικές αρχές να αναγνωρίσουν και να εκτελέσουν την απόφαση που εξέδωσε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας-Podgorze στις 6 Ιανουαρίου 2004. Το Ελληνικό Υπουργείο αρνήθηκε αρχικά να προχωρήσει με το αίτημα αυτό, παραπέμποντας στο Άρθρο 6§3 της Σύμβασης της Νέας Υόρκης. Ωστόσο, κάποια στιγμή το 2005 συμφώνησε να προχωρήσει με το αίτημα σύμφωνα με τη Σύμβαση του Λουγκάνο. Αυτή η διαδικασία διεκόπη μετά τον οριστικό διακανονισμό που επετεύχθη μεταξύ του πρώτου προσφεύγοντος και του οφειλέτη στις 21 Μαρτίου 2008. Καθήκον του Δικαστηρίου δεν είναι να προσδιορίσει εάν η άρνηση των ελληνικών αρχών να προβούν στην εκτέλεση των σχετικών πολωνικών αποφάσεων ήταν δικαιολογημένη σύμφωνα με τα νομικά κείμενα στα οποία παρέπεμψαν. Ωστόσο, πρέπει να σημειώσει ότι αυτές οι αρνήσεις οδήγησαν σε περαιτέρω καθυστερήσεις στη διεκδίκηση της διατροφής από τον πρώτο προσφεύγοντα.

156. Το Δικαστήριο σημειώνει επίσης ότι, στη διάρκεια ορισμένων περιόδων, οι ελληνικές αρχές δεν παρείχαν καμία πληροφορία στις πολωνικές αρχές (π.χ. το Νοέμβριο του 1993 και τον Ιούλιο του 1996, μεταξύ Μαΐου 1998 και Ιουλίου 2000, και μεταξύ Μαΐου 2005 και Ιουνίου 2006). Αρκετές φορές οι ελληνικές αρχές απαντούσαν μόνο μετά από επανειλημμένα ερωτήματα του Περιφερειακού Δικαστηρίου Κρακοβίας, ή

μετά την παρέμβαση της Πολωνικής Πρεσβείας στην Αθήνα (βλ. παραγράφους 11, 14, 27 και 44 ανωτέρω).

157. Βάσει των ανωτέρω, το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι τα μέτρα που έλαβαν οι ελληνικές αρχές προκειμένου να συνδράμουν τον πρώτο προσφεύγοντα στη διεκδίκηση διατροφής δεν ήταν ικανοποιητικά και επαρκή.

158. Όσον αφορά τον ισχυρισμό της Κυβέρνησης ότι ο πρώτος προσφεύγων θα έπρεπε να είχε ασκήσει αγωγή διατροφής και αιτήματα αναγνώρισης και εκτέλεσης των πολωνικών αποφάσεων απ' ευθείας σε ελληνικό δικαστήριο, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η επιβολή μιας τέτοιας απαιτήσεως στον προσφεύγοντα θα υπονόμειε το σκοπό της Σύμβασης της Νέας Υόρκης, ο οποίος είναι να διευκολύνεται η διεκδίκηση διατροφής. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο πρώτος προσφεύγων, αφού υπέβαλε τα αιτήματά του σύμφωνα με τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης, δικαιούταν τη συνδρομή των ελληνικών αρχών για τη διεκδίκηση της διατροφής. Η Σύμβαση της Νέας Υόρκης δημιουργεί θετικές υποχρεώσεις για τις αρμόδιες αρχές του Κράτους του οφειλέτη οι οποίες δεν εξαρτώνται από τις ενέργειες του πιστωτή (βλ. *Romanczyk κατά Γαλλίας*, ως ανωτέρω, §58).

159. Έπεται ότι υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 6§1 της Σύμβασης και η ένσταση της Κυβέρνησης περί μη εξάντλησης των εγχώριων ένδικων μέσων (βλ. παράγραφο 131 ανωτέρω) πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

(β) Ο δεύτερος προσφεύγων

160. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι το αίτημα του δεύτερου προσφεύγοντος βάσει της Σύμβασης της Νέας Υόρκης διαβιβάστηκε στις ελληνικές αρχές στις 7 Ιουνίου 2005 και ελήφθη στις 28 Ιουλίου 2005 (βλ. παράγραφο 62 ανωτέρω). Φαίνεται ότι μέχρι σήμερα ο δεύτερος προσφεύγων δεν έλαβε διατροφή.

161. Η Ελληνική Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι η διαδικασία εκτέλεσης ξεκίνησε μόλις τον Ιούνιο 2008, όταν το Υπουργείο Δικαιοσύνης έστειλε επιστολή προς το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας, και ότι μετά την ημερομηνία αυτή ενήργησε με ταχύτητα. Το Δικαστήριο δυσκολεύεται να κατανοήσει πώς το γεγονός ότι η Κυβέρνηση προέβη σε

απτές νομικά ενέργειες να συνδράμει το δεύτερο προσφεύγοντα σχεδόν τρία έτη μετά τη λήψη του αιτήματος αποτελεί ισχυρισμό ότι οι ελληνικές αρχές ενήργησαν με επιμέλεια. Φαίνεται ότι οι ελληνικές αρχές μπέρδεψαν το αίτημα διεκδίκησης διατροφής του δεύτερου προσφεύγοντος με το παρόμοιο αίτημα της τρίτης προσφεύγουσας. Έπεται ότι η συνδρομή που προσέφεραν οι ελληνικές αρχές στο δεύτερο προσφεύγοντα για τη διεκδίκηση διατροφής δεν ήταν ικανοποιητική και επαρκής.

162. Όσον αφορά την επίκληση της Κυβέρνησης ότι ο προσφεύγων δεν άσκησε αίτηση αναίρεσης κατά της απόφασης του Εφετείου Θεσσαλονίκης από 11 Σεπτεμβρίου 2011, το Δικαστήριο σημειώνει ότι αυτή η διαδικασία ξεκίνησε απ' ευθείας στην Ελλάδα από το δεύτερο προσφεύγοντα. Δεν αφορούσαν τη διαδικασία που ξεκίνησαν οι ελληνικές αρχές μετά από το αίτημα που υπέβαλε σύμφωνα με τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης, κατά την οποία δικαιούταν τη συνδρομή των ελληνικών αρχών για τη διεκδίκηση διατροφής (βλ. επίσης τα πορίσματα του Δικαστηρίου σε σχέση με παρόμοια ένσταση στην παράγραφο 157 ανωτέρω).

163. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 6§1 της Σύμβασης, και ότι η ένσταση της Κυβέρνησης περί μη εξάντλησης των εγχώριων ένδικων μέσων πρέπει να απορριφθεί.

(γ) Η τρίτη προσφεύγουσα

164. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι το αίτημα της τρίτης προσφεύγουσας βάσει της Σύμβασης της Νέας Υόρκης διαβιβάστηκε στις ελληνικές αρχές στις 18 Αυγούστου 2003. Η τρίτη προσφεύγουσα δεν έχει λάβει ακόμη διατροφή.

165. Όσον αφορά τον ισχυρισμό της Ελληνικής Κυβέρνησης ότι η διαδικασία διενεργήθηκε άνευ αδικαιολόγητης καθυστέρησης αλλά δεν ήταν αποτελεσματική λόγω περιστάσεων επί των οποίων οι αρχές δεν είχαν επιρροή (έλλειψη πλειοδοτών και αδυναμία διοργάνωσης ανοικτής πώλησης), το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι έχει αναγνωρίσει στο παρελθόν ότι κανένα Συμβαλλόμενο Μέρος δεν θεωρείται υπεύθυνο για

αναποτελεσματική εκτέλεση που οφείλεται στην αφερεγγυότητα του οφειλέτη (βλ. Fouklev, ως ανωτέρω, §84).

166. Ωστόσο, στην παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο έχει αμφιβολίες για το εάν οι ελληνικές αρχές ενήργησαν όντως με την απαραίτητη επιμέλεια. Σημειώνει ότι, ένα έτος μετά τη διαβίβαση του αιτήματος της τρίτης προσφεύγουσας, οι ελληνικές αρχές ζήτησαν από την Πολωνική Αρχή Διαβίβασης έγγραφα τα οποία είχαν ήδη επισυναφθεί στο αρχικό αίτημα. Επίσης, το Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης εξέδωσε την απόφασή του δύομισι χρόνια μετά την άσκηση της αγωγής (βλ. παραγράφους 90 και 97 ανωτέρω). Η ακροαματική διαδικασία αναβλήθηκε αρκετές φορές και οι ελληνικές αρχές δεν παρείχαν στο Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας τακτικές πληροφορίες για τις εξελίξεις στην υπόθεση (βλ. παράγραφο 95 ανωτέρω). Παρήλθε άλλος ένας χρόνος μεταξύ της έκδοσης της απόφασης του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης και της επίδοσής της στον οφειλέτη. Η διαδικασία εκτέλεσης αποδείχθηκε αναποτελεσματική, αν και ο οφειλέτης κατείχε διάφορα ακίνητα.

167. Εν κατακλείδι, το Δικαστήριο κρίνει ότι οι ελληνικές αρχές δεν παρείχαν στην τρίτη προσφεύγουσα ικανοποιητική και επαρκή συνδρομή για τη διεκδίκηση της διατροφής.

168. Όσον αφορά την επίκληση της Κυβέρνησης ότι η τρίτη προσφεύγουσα θα έπρεπε να είχε ασκήσει η ίδια αγωγή στην Ελλάδα για την αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης που έλαβε το Περιφερειακό Δικαστήριο Κρακοβίας στις 23 Δεκεμβρίου 2002, το Δικαστήριο απορρίπτει αυτόν τον ισχυρισμό κάνοντας αναφορά στα ανωτέρω πορίσματα σε σχέση με παρόμοια ένσταση που αφορούσε τον πρώτο προσφεύγοντα (βλ. παράγραφο 158 ανωτέρω).

169. Τα ανωτέρω επαρκούν προκειμένου το Δικαστήριο να συμπεράνει ότι υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 6§1 της Σύμβασης. Η ένσταση της Κυβέρνησης περί μη εξάντλησης των εγχώριων ένδικων μέσων πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

II. ΠΕΡΙ ΑΛΛΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

170. Οι προσφεύγοντες ισχυρίστηκαν επίσης ότι η παράλειψη των ελληνικών αρχών να προβούν σε αποτελεσματικές διαδικασίες εκτέλεσης τους στέρησε από τα οικονομικά δικαιώματά τους, τα οποία επιδικάστηκαν από αρκετές δικαστικές αποφάσεις, και αυτό αποτελεί στέρηση ιδιοκτησίας για τους σκοπούς του Άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου Νο.1 της Σύμβασης. Παραπονούνται επίσης σύμφωνα με το Άρθρο 8 της Σύμβασης ότι, λόγω της μη αποτελεσματικής συνδρομής προς αυτούς για τη διεκδίκηση διατροφής, οι πολωνικές και οι ελληνικές αρχές τους στέρησαν μια πηγή εισοδήματος που αποτελούσε οικονομική βάση της οικογενειακής ζωής τους.

171. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι αυτές οι αιτιάσεις συνδέονται με αυτή που εξετάστηκε ανωτέρω και, ως εκ τούτου, πρέπει να κηρυχθούν ομοίως παραδεκτές.

172. Ωστόσο, σε σχέση με τους λόγους που οδήγησαν το Δικαστήριο να κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 6§1 της Σύμβασης, το Δικαστήριο κρίνει ότι οι αιτιάσεις των προσφευγόντων σύμφωνα με το Άρθρο 8 της Σύμβασης και το Άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου Νο.1 δεν απαιτούν χωριστή εξέταση.

III. ΠΕΡΙ ΑΛΛΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

173. Οι προσφεύγοντες προβάλλουν παρόμοιες αιτιάσεις σύμφωνα με το Άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου Νο.1 και το Άρθρο 8 της Σύμβασης κατά της Πολωνίας.

174. Το Δικαστήριο έκρινε ανωτέρω ότι οι αιτιάσεις των προσφευγόντων βάσει του Άρθρου 6 της Σύμβασης σχετικά με τη ν ισχυριζόμενη παράλειψη των πολωνικών αρχών να τους παράσχουν την απαραίτητη συνδρομή για τη διεκδίκηση διατροφής ήταν απαράδεκτες ως πρόδηλα αβάσιμες (βλ. παράγραφο 129 ανωτέρω). Σημειώνει ότι οι αιτιάσεις των προσφευγόντων βάσει του Άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου Νο.1 και του Άρθρου 8 της Σύμβασης βασίζονται επίσης στον ισχυρισμό ότι οι πολωνικές αρχές δεν τους συνέδραμαν αποτελεσματικά στη διεκδίκηση διατροφής. Συνεπώς, οι ισχυρισμοί αυτοί είναι πρόδηλα αβάσιμοι και

πρέπει να απορριφθούν σύμφωνα με το Άρθρο 35§§3(α) και 4 της Σύμβασης.

175. Επίσης, ο πρώτος προσφεύγων παραπονέθηκε, χωρίς να επικαλείται συγκεκριμένη διάταξη της Σύμβασης, ότι δεν διέθετε αποτελεσματικό ένδικο μέσο κατά της υπερβολικής διάρκειας της διαδικασίας, καθώς το Εφετείο Κρακοβίας είχε απορρίψει αθέμιτα για τυπικούς λόγους την αγωγή που άσκησε σύμφωνα με το Νόμο του 2004. Η αιτίαση αυτή γνωστοποιήθηκε σύμφωνα με το Άρθρο 13 της Σύμβασης. Εν όψει του πορίσματος ότι η αιτίαση βάσει του Άρθρου 6 κατά της Πολωνίας ήταν έκδηλα αβάσιμη, το Δικαστήριο κρίνει ότι η αιτίαση βάσει του Άρθρου 13 είναι επίσης έκδηλα αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το Άρθρο 35§§3(α) και 4 της Σύμβασης.

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

176. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

"Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση".

A. Αποζημίωση

177. Ο πρώτος προσφεύγων αξιώνει 74.000 ευρώ για χρηματική ζημία (το ποσό αυτό αντιπροσωπεύει τη μη καταβληθείσα διατροφή) και 60.000 ευρώ για ηθική βλάβη.

178. Ο δεύτερος προσφεύγων αξιώνει 112.000 ευρώ για χρηματική ζημία και 60.000 ευρώ για ηθική βλάβη.

179. Η τρίτη προσφεύγουσα αξιώνει 67.000 ευρώ για χρηματική ζημία και 60.000 ευρώ για ηθική βλάβη.

180. Η Ελληνική Κυβέρνηση κρίνει ότι οι αξιώσεις για χρηματική ζημία δεν διαθέτουν αιτιώδη συνάφεια προς τις ισχυριζόμενες παραβιάσεις. Όσον αφορά τις αξιώσεις για ηθική βλάβη, ισχυρίζεται ότι τα ποσά είναι υπερβολικά μη δικαιολογημένα. Εναλλακτικά, η Ελληνική Κυβέρνηση

κάλεσε το Δικαστήριο να αποφασίσει ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ' εαυτής μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για την ηθική βλάβη των προσφευγόντων.

181. Το Δικαστήριο δεν διακρίνει αιτιώδη συνάφεια μεταξύ των παραβιάσεων που διαπιστώθηκαν και των ισχυριζόμενων χρηματικών ζημιών. Ως εκ τούτου, απορρίπτει αυτές τις αξιώσεις. Ωστόσο, το Δικαστήριο κρίνει ότι οι προσφεύγοντες θα πρέπει να υπέστησαν ηθική βλάβη. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι διαπίστωσε παραβίαση του Άρθρου 6§1 όσον αφορά την Ελλάδα καθώς οι ελληνικές αρχές δεν συνέδραμαν όλους τους προσφεύγοντες στη διεκδίκηση της διατροφής που τους οφειλόταν. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, επιδικάζει 9.600 ευρώ στον πρώτο προσφεύγοντα, 4.800 ευρώ στο δεύτερο προσφεύγοντα και 4.000 ευρώ στην τρίτη προσφεύγουσα για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

182. Οι προσφεύγοντες αξιώνουν επίσης 95.000 ζλότυ Πολωνίας (PLN) (περίπου 23.000 ευρώ) για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων. Το ποσό αυτό καλύπτει δαπάνες σχετικές με αεροπορικά εισιτήρια προς την Ελλάδα, λογαριασμούς ξενοδοχείων, μεταφράσεις και αμοιβές συνηγόρων για τη διαδικασία ενώπιον των εγχώριων δικαστηρίων.

183. Ο συνήγορος των προσφευγόντων αξιώνει PLN 32.000 (περίπου 8.000 ευρώ) για το κόστος της νομικής εκπροσώπησης ενώπιον του Δικαστηρίου, ποσό που αντιστοιχεί σε ογδόντα ώρες εργασίας. Ισχυρίστηκε ότι οι προσφεύγοντες έπρεπε να καταβάλουν αυτό το ποσό δυνάμει της σύμβασης που υπέγραψαν μαζί του.

184. Η Ελληνική Κυβέρνηση αμφισβήτησε αυτές τις αξιώσεις. Σημείωσε ότι οι προσφεύγοντες δεν προσκόμισαν δικαιολογητικά σε σχέση με την αξίωσή τους για έξοδα και δικαστική δαπάνη.

185. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, κάθε προσφεύγων δικαιούται να λάβει έξοδα και δικαστική δαπάνη μόνο εφ' όσον αποδειχθεί ότι τα ποσά αυτά καταβλήθηκαν πράγματι και ήταν απαραίτητα και εύλογα

όσον αφορά το ύψος τους. Στην παρούσα υπόθεση, λαμβάνοντας υπ' όψιν τα έγγραφα στην κατοχή του και τα ανωτέρω κριτήρια, το Δικαστήριο απορρίπτει την αξίωση για έξοδα και δικαστική δαπάνη στην εγχώρια διαδικασία και κρίνει εύλογο να επιδικάσει το ποσό των 850 για τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

186. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ

1. *Συσχετίζει κατ' ουσίαν* την προκαταρκτική ένσταση της Ελληνικής Κυβέρνησης σχετικά με την εξάντληση των εγχώριων ένδικων μέσων αναφορικά με τις αιτιάσεις βάσει του Άρθρου 6§1 της Σύμβασης ως προς όλους τους προσφεύγοντες και την απορρίπτει,
2. *Κηρύσσει* τις αιτιάσεις κατά της Ελλάδας ως προς όλους τους προσφεύγοντες και την υπόλοιπη προσφυγή απαράδεκτη,
3. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6§1 της Σύμβασης ως προς όλους τους προσφεύγοντες,
4. *Κρίνει* ότι δεν υπάρχει ανάγκη να εξεταστούν χωριστά οι αιτιάσεις σύμφωνα με το Άρθρο 8 της Σύμβασης και το Άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου Νο.1 της Σύμβασης
5. *Κρίνει*
 - (α) ότι η Ελληνική Κυβέρνηση οφείλει να καταβάλει στους προσφεύγοντες, μέσα σε τρεις μήνες από την ημερομηνία κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με το Άρθρο 44§2 της Σύμβασης, τα εξής ποσά:
 - (i) 9.600 (εννέα χιλιάδες εξακόσια) ευρώ στον πρώτο προσφεύγοντα, 4.800 (τέσσερις χιλιάδες οκτακόσια) ευρώ στο δεύτερο προσφεύγοντα και 4.000 (τέσσερις χιλιάδες) ευρώ στην τρίτη προσφεύγουσα, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος, για ηθική βλάβη,

(ii) 850 (οκτακόσια πενήντα) ευρώ στους προσφεύγοντες, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να χρεωθεί σε αυτούς ως φόρος, για έξοδα και δικαστική δαπάνη.

(β) ότι, από τη λήξη της τρίμηνης αυτής προθεσμίας και μέχρι την εξόφληση, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

6. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης των προσφευγόντων κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στην αγγλική γλώσσα και κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 7 Νοεμβρίου 2013 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού του Δικαστηρίου.

Soren Nielsen

Γραμματέας

Isabelle Berro-Lefevre

Πρόεδρος

Αθήνα, 02.12.2013

*Ακριβής μετάφραση από τα αγγλικά
Η μεταφράστρια Ελένη Δημητρίου*